Meilensteine der Zeit KULTUR- UND WANDERFÜHRER

INHALTSVERZEICHNIS | OBSAH

•	Vorwort Předmluva	3	•	Mýto - Andreas Prokop Prokop Holý, 1427	26
•	Goldene Straße Zlatá cesta	4		Studánka - Ottokar II. Přemysl & Albert von Seeberg Přemysl Otakar II.	27
•	Projekt "Meilensteine der Zeit" Projekt "Milníky času"	6	•	& Albert ze Žeberka, 1285	21
			•	Tachov - Alfred I. zu Windischgrätz Alfréd I. Windischgrätz, 1861	28
•	Geleitschutz Goldene Straße Ochranný doprovod na zlaté cestě, 1368	8	•	Tachov - Georg Böhm, 1811	29
•	Weiden - Max Reger (1873 - 1916)	9		Übersiehtelierte Džehlederić messe	30
•	Altenstadt - Heinzig Pflug von Rabenstein Hynčík Pluh z Rabštejna, 1382	10	• 0	Übersichtskarte Přehledová mapa	30
•	Neustadt - Augusta Sophie von Lobkowitz Augusta Sophie z Lobkowicz, 1653	11	•	Tachov - Ritter Kamrowetz von Kamberg Rytíř Kamrovec, 1427	32
				Tachov - Gebrüder Johann und Franz Rumpler Bratři Johann a Franz	33
	Störnstein - Ladislav II. Popel von Lobkowitz Ladislav II. Popel z Lobkovicz,	12		Rumplerovi, 1891	
Ĭ	1562		•	Tachov - 97. Infanteriedivision, 386. Regiment der U.S. Army 97. pěší divize, 386. pluk US Army, 1945	34
•	Waldsassen - Johann Karl Stilp, 1699	13			35
•	Plößberg - Plößberger Krippen Plößberské betlémy, 1820	14	•	Tachov - Soběslav I., 1126	
•	Tirschenreuth - Friedrich V. Fridrich Falcký, 1619	15	•	Tachov - Johann von Luxemburg Jan Lucemburský, 1310	36
•	Vohenstrauß - Pfalzgraf Friedrich von Vohenstrauß Falckrabě Friedrich	16		Tachov - Nachum Sofer, 1815	37
	z Vohenstraußu, 1593		•	Tachov - Frank Kohner, 2010	38
•	Thanhausen - Siboto de Tanhusen, 1215	17	•	Pernolec - Wenzel II. Václav II., 1300	39
•	Bärnau - Jan Hus, 1414	18	•	Pernolec - Karl IV. Karel IV., 1346	40
•	Bärnau - Heiliger Wolfgang Svatý Wolfgang, 973	19	•	Bor - Bohuslav III. von Schwanberg Bohuslav III. ze Švamberka, 1360	41
•	Neualbenreuth - J. W. von Goethe J. W. Goethe, 1823	20	•	Kladruby - Vladislav I., 1115	42
•	Waidhaus - Grenzöffnung Otevření hranic, 1989	21	•	Stříbro - Jakobellus von Mies Jakoubek ze Stříbra, 1414	43
•	Branka - Burian II. von Guttenstein der Reiche Burian II. "Bohatý" z Gutštejna, 1462	22	•	Stříbro - Karl Ludwig Watzka, 1836	44
•	Obora - Elisabeth von Böhmen Eliška Přemyslovna, 1310	23	•	Künstler Umělci	46
•	Obora - Hl. Adalbert Sv. Vojtěch, 992	24	•	Touren entlang der Meilensteine Výlety po milnících času	50
	Milíře - Jaroslav Lev von Rosental I Jaroslav Lev z Rožmitálu. 1465	25			

VORWORT | PŘEDMLUVA

Liebe Leser, Touristen und Geschichtsfans.

in Ihren Händen halten Sie den Kultur- und Wanderführer zu den Meilensteinen der Zeit. Der Begriff "Meilenstein der Zeit" sagt Ihnen nichts? In dieser Publikation erfahren Sie, was sich dahinter verbirgt. Und nicht nur das. Wir stellen Ihnen den Grundgedanken der Meilensteine der Zeit vor. verraten Ihnen, wie und wann er entwickelt wurde und sich zum größten grenzüberschreitenden Kunstwerk im bayerisch-tschechischen Raum mauserte. Wir machen Sie mit der Goldenen Straße bekannt, einer der bedeutendsten Handelsstraßen des Mittelalters, die mit der Entstehung der Meilensteinidee direkt verbunden ist. Wir zeigen Ihnen insgesamt 35 Meilensteine, die in den Jahren 2008 bis 2017 entstanden und bedeutenden Personen und Ereignissen gewidmet sind. Alle sind mit der Goldenen Straße und unserer Grenzregion verbunden.

Wir stellen Ihnen fünf verschiedene Trassen entlang der Meilensteine vor, die Sie zu diesen Skulpturen führen und Sie auch mit weiteren interessanten Informationen und Sehenswürdigkeiten der Kreise Tachov, Neustadt a.d. Waldnaab, Tirschenreuth sowie der kreisfreien Stadt Weiden in der Oberpfalz bekannt machen. Wir wünschen Ihnen viel Veranügen und Lehrreiches auf dem Weg durch unsere gemeinsame bayerischtschechische Region und ihre Geschichte.

Die Vereine Via Carolina e. V. und Terra Tachovia o.s.

Milí čtenáři, turisté a milovníci historie.

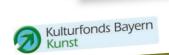
v rukou držíte česko-německého průvodce po milnících času. Je Vám pojem "milník času" zatím neznámý? V této publikaci se dozvíte, co se za ním skrývá. A nejen to. Představíme Vám zákadní myšlenku milníků času. prozradíme, jak a kdy se zrodila a jak se vyvinula až do podoby největšího přeshraničního uměleckého díla v česko-bavorském prostoru. Seznámíme Vás se zlatou cestou, jednou z nejvýznamnějších obchodních stezek středověku, jež je se zrodem myšlenky milníků času přímo spojena. Provedeme Vás po celkem 35 milnících času, jež vznikly v letech 2008 - 2017 a jsou věnovány významným osobnostem a událostem spojeným se zlatou cestou a naším příhraničním regionem.

Představíme Vám pět různých tras po milnících času, které Vás zavedou ke všem těmto skulpturám a seznámí i s dalšími zajímavostmi a pamětihodnostmi v okresech Tachov, Neustadt a.d. Waldnaab, Tirschenreuth a ve svobodném městě Weiden v Horní Falci. Přeieme Vám hodně zábavy a poučení na cestě naším společným česko-bavorským regionem a jeho historií.

Spolky Via Carolina a Terra Tachovia

Projektpartner | Partneři projektu:

Satz und Gestaltung | Sazba a grafika: www.advance-media.de

E-Mail: info@geschichtspark.de Bildrechte | Copyright: unsplash.com - Jon Flobrant, stock.adobe.com - gio_tto,

GOLDENE STRASSE

Die Goldene Straße war seit dem 13. Jahrhundert der wichtigste Handelsweg zwischen Nürnberg und Prag. Ihre größte Blütezeit begann unter Kaiser Karl IV., dem an einer territorialen Verbindung zwischen seinen böhmischen Stammlanden und den Reichstädten Nürnberg und Frankfurt gelegen war. Die Goldene Straße befand sich komplett im Territorialbereich des Königreiches Böhmen und im sogenannten "Neuböhmen" und diente als Verbindung zwischen Böhmen und dem Westen des Reichs. Der Ursprung des Namens wird ebenfalls auf Karl IV. zurückgeführt.

Durch Kauf, Heirat, Verpfändung, Erbschaft und Diplomatie hatte Karl IV. die Obere Pfalz in den fünfziger und sechziger Jahren des 14. Jahrhunderts erworben. Das Gebiet wurde nun als Neuböhmen bezeichnet. Durch die Landerweiterung konnte der Karl IV. sicher und ohne Zoll zu bezahlen von

Prag nach Nürnberg gelangen. Karl IV. erklärte diese Straße zur Reichsstraße, er selbst reiste 52 Mal auf ihr, was ihm und seiner Familie auch die Gelegenheit bot, in der Öffentlichkeit aufzutreten und sich zu präsentieren.

Neben der politischen Bedeutung war die Goldene Straße auch von großem wirtschaftlichen Gewicht. Aus Böhmen kamen auf ihr Häute, Wachs, Gewürze, Kupfer, Zinn, Eisen, Heringe, Talg, Schinken, Salz, Loden und Ochsen. Nach Böhmen wurden flandrische Tuche, Sämereien, Getreide, Wein, Wolle und Eisenwaren, Schmuckwaren, Waffen und Rüstungen geliefert. Die Nürnberger Händler verkauften unter anderem Kram- und Orientwaren sowie Gewürze, Medikamente, Seidenstoffe und Barchent nach

Auch die Deutsche Hanse, der bedeutendste Wirtschaftsbund des Mittelalters und der frühen Neuzeit, benutzte die Goldene Straße als Handelsweg.

Die Bedeutung als Handelsstraße hat die Goldene Straße mit dem Fall des Eisernen Vorhangs zumindest teilweise wieder zurückgewinnen können. Die historisch gewachsene Handelsstraße lädt heute zum Radfahren und Wandern ein. So hat der Oberpfälzer Waldverein einen gleichnamigen Wanderweg zwischen Sulzbach-Rosenberg und der Landesgrenze (93 km) ausgeschildert. Die Goldene Straße ist heutzutage nach dem Limes das längste Bodendenkmal

Deutschlands. Der besterhaltene Abschnitt dieser Straße befindet sich im Grenzgebiet zwischen Bärnau und Tachov.

Die Bezeichnung Goldene Straße ist seit 1513 die nachgewiesene Bezeichnung für den nördlichen Weg von Prag über und Tachov durch "neuböhmisches" Gebiet (Bärnau, Weiden. Sulzbach, Lauf) nach Nürnberg, Die südliche und kürzere Wegvariante von Pilsen über Pfraumberg und Waidhaus über das Gebiet der Landgrafen von Leuchtenberg wird im späten Mittelalter als Verbotene Straße erwähnt. Für diese Route ist zwar kein Nutzungsverbot nachzuweisen, sie war aber nicht mit den Privilegien der nördlichen Variante ausgestattet

Zlatá cesta byla od 13. století nejdůležitější obchodní Vedle politického významu měla zlatá cesta také stezkou mezi Prahou a Norimberkem. Její vrcholné velký význam hospodářský. Z Čech po ní přicházely období nastalo za vlády Karla IV., jemuž záleželo na kůže, vosk, koření, měď, cín, železo, sledi, lůi, šunka, územním spojení mezi jeho domovskými Českými sůl, vlněná sukna a dobytek. Do Čech bylo dováženo zeměmi a říšskými městy Norimberkem a Frankfurtem. flanderské sukno, semena, obilí, víno, vlna a výrobky ze Zlatá cesta se nacházela kompletně na území Českého železa, šperky, zbraně a brnění. Norimberští obchodkrálovství a v tzv. "Nových Čechách" a sloužila jako spojníci dováželi do Prahy různé drobné zboží, orientální nice mezi Čechami a západem říše. Původ jejího iména zboží jako koření, léky, hedvábné látky a barchet. Také ie spojován s císařem Karlem IV. německá Hanza, nevýznamnější hospodářský svazek středověku a raného novověku, užívala jako obchodní Prostřednictvím nákupu, sňatků, daní do zástavy, dědicstezku právě zlatou cestu.

ZLATÁ CESTA

tví a diplomacie získal Karel IV. v 50. a 60. letech 14. sto-

letí také Horní Falc, kterou začal nazývat Nové Čechy.

Díky tomuto územnímu rozšíření své říše mohl bez-

pečně a bez placení cla cestovat mezi Prahou a Norim-

berkem. Karel IV. tuto cestu prohlásil za říškou cestu a

sám po ní cestoval 52krát, což jemu i jeho rodině dávalo

příležitost vystupovat na veřeinosti

Po pádu železné opony nabyla zlatá cesta alespoň částečně zpět svůj význam jako obchodní stezka. Tato historická cesta dnes zve k cyklistickým i pěším výletům, např. na stejnojmenné turistické trase vyznačené Hornofalckým lesním spolkem (OWV) vedoucí ze Sulzbach-Rosenbergu až k české hranici (93 km). Zlatá cesta je v součas-

nosti po Limes Romanus nejdelší archeologickou památkou v Německu. Nejzachovalejší úsek této cesty se nachází v oblasti tachovsko-bärnauského pohraničí.

Název zlatá cesta je od roku 1513 doloženým názvem pro severní cestu vedoucí z Prahy přes Plzeň a Tachov a dále přes území "Nových Čech" (Bärnau, Weiden, Sulzbach, Lauf) do Norimberka. Jižní, kratší varianta vedoucí z Plzně přes Přimdu, Waidhaus a dále přes území pánů z Leuchtenbergu je v pozdním středověku označována jako zakázaná cesta. Pro jižní variantu sice není doložen žádný zákaz jejího užívání, nebyla však obdařena privileoii severní trasv.

MEILENSTEINE DER ZEIT

Die Meilensteine der Zeit sind etwa einen Meter hohe, bildhauerisch gestaltete Sandsteinquader, welche an Persönlichkeiten erinnern, die auf der Goldenen Straße reisten oder bedeutenden Einfluss auf die Gegenden hatten, durch welche diese Reise führte. Die Goldene Straße stellte für Jahrhunderte eine der wichtigsten Kommunikationsachsen Mitteleuropas dar, die Hauptverbindung zwischen Böhmen und Bayern.

Die Idee zur Markierung der Goldenen Straße durch die Meilensteine der Zeit entstand 2007 beim tschechischen Verein Terra Tachovia. Initiatoren waren der Vorsitzende des Vereins, Roman Soukup, und der Pilsener Bildhauer Jaroslav Šindelář sen. Die Meilensteine der Zeit verbinden auf einzigartige Weise die Funktion der "touristischen Markierung" mit einer ästhetischen und informativen Funktion. Die erste Funktion wird durch die Markierung des ursprünglichen

Verlaufs der Goldenen Straße erfüllt, die zweite dadurch, dass die Meilensteine bedeutenden Persönlichkeiten oder Ereignissen gewidmet sind, die mit der Goldenen Straße verbunden sind. In den Jahren 2008 – 2012 wurden entlang der Goldenen Straße zwischen Bärnau und Stříbro 19 Meilensteine der Zeit aufgestellt, davon 12 im Rahmen des grenz-überschreitenden Projekts Geschichtspark an der Goldenen Straße Bärnau-Tachov.

Auf Initiative des bayerischen Vereins Via Carolina e. V. wurden im Rahmen des Begleitprogramms zur Landesausstellung Karl IV. im Jahr 2017 auf tschechischer und bayerischer Seite der Grenze weitere 16 Meilensteine errichtet. Am Projekt des Begleitprogramms zur Landesausstellung beteiligten sich nicht nur Städte und Gemeinden, die direkt an der Goldenen Straße liegen, sondern auch solche im weiteren bayerischen und

tschechischen Grenzgebiet. Damit die Funktion der Meilensteine als touristische Markierung" für die Goldene Straße erhalten bleibt, wurden die Meilensteine die außerhalb des Verlaufs der Goldenen Straße liegen, aus rotem Sandstsein gemacht, für die Meilensteine auf der Goldenen Straße wurde die goldgelbe Farbe des Horicer Sandsteins beibehalten. Gegenwärtig stehen von West nach Ost zwischen dem baverischen Parkstein und dem tschechischen Kladruby und von Nord nach Süd zwischen Waldsassen und Vohenstrauß insgesamt 35 Meilensteine der Zeit, die gemeinsam das größte grenzüberschreitende Kunstwerk im baverisch-tschechischen Raum bilden und die jahrhundertelange enge kulturelle Verbindung zwischen beiden Ländern veranschaulichen und wiederbeleben.

MILNÍKY ČASU

Milníky času jsou asi metr vysoké sochařsky ztvárněné pískovcové kvádry, připomínající osobnosti, které procházely po zlaté cestě nebo výrazně ovlivnily oblast, kudy tato cesta procházela. Zlatá cesta představovala po několik staletí jednu z nejvýznamnějších komunikací středověké Evropy, hlavní spojnici Čech a Bavorska.

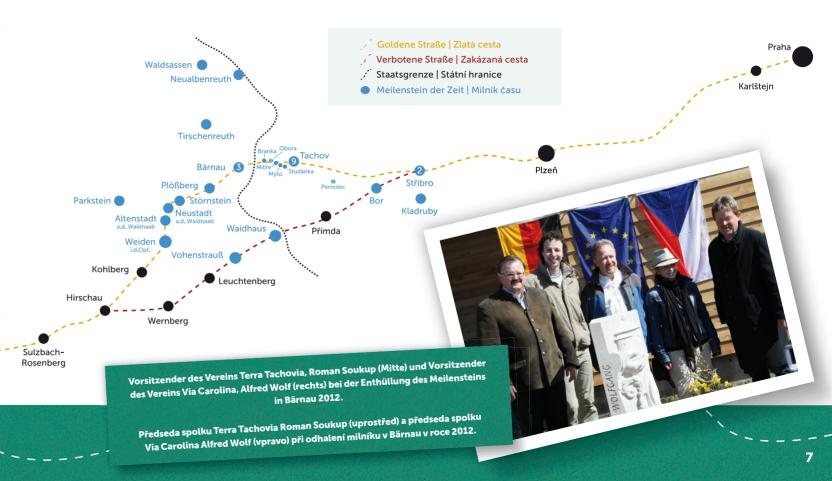
Myšlenka vyznačení zlaté cesty milníky času vznikla vroce 2007 v českém spolku Terra Tachovia. Iniciátorem jejich vzniku byl předseda spolku Roman Soukup a plzeňský sochař Jaroslav Šindelář starší. V milnících času se jedinečným způsobem snoubí funkce "turistického značení" s funkcí estetickou a informační. První funkci plní tím, že vyznačují původní trasu zlaté

cesty, druhou tím, že jsou věnovány významným osobnostem či událostem spjatým s regionem. V letech 2008 - 2012 bylo podél zlaté cesty mezi Bärnau a Střierem postaveno 19 milníků času, z toho 12 v rámci přeshraničního projektu Historický park na zlaté cestě Bärnau – Tachov.

Z iniciativy bavorského spolku Via Carolina bylo v rámci doprovodného programu k zemské výstavě Karel IV. v roce 2017 postaveno na české i na bavorské straně hranice dalších 16 milníků. Do projektu doprovodného programu k zemské výstavě se zapojily nejen obce ležící přímo na zlaté cestě, nýbrž i další obce v českém a bavorském příhraničí. Aby mohla být funkce

milníků jako "turistického značení" pro zlatou cestu zachována, byly milníky ležící mimo její trasu vytvořeny z červeného pískovce, pro milníky na zlaté cestě byla ponechána žlutá barva hořického pískovce. V současné době v oblasti od západu na východ mezi bavorským Parksteinem a českými Kladruby a od severu k jihu mezi Waldsassenema Vohenstraußemstojí celkem 35 milníků času, které tvoří největší přeshraniční umělecké dílo v česko-bavorském prostoru a oživují staletí trvající kulturní spojení mezi oběma zeměmi.

MEILENSTEINE AN DER GOLDENEN STRASSE: MILNÍKY ČASU NA ZLATÉ CESTĚ A V JEJÍM OKOLÍ:

6

GELEITSCHUTZ Goldene Straße, 1368 OCHRANNÝ DOPROVOD na zlaté cestě, 1368

Parkstein wurde 1052 erstmals urkundlich erwähnt. Den Gipfel des Basaltkegels zierte bis in die frühe Neuzeit eine mächtige Burganlage. Diese ging als Reichsgut im Jahr 1298 in den Besitz der Krone Böhmens über. Mit kurzen Unterbrechungen regierte das Haus Luxemburg knapp 100 Jahre lang die Burg und den dazugehörigen Ort.

Auch Kaiser Karl IV. erkannte die strategisch günstige Lage Parksteins. Er förderte das Wachstum der Gemeinde, indem er die 1342 verliehenen Marktrechte bestätigte und die Renovierung der Festung befahl. Durch Kauf, Tausch und Verpfändungen erweiterte er gezielt die Mitgift seiner zweiten Frau in der Oberpfalz und baute sich mit dem Territorium "Neuböhmen" einen geschützten Korridor durch wittelsbachische Ländereien. Im Zuge dessen ging auch das Reichsgut Parkstein 1360 in den Besitz der böhmischen Hausmacht über

Zum Schutz des Fernhandels errichtete Karl IV. Sicherheitsposten entlang der Goldenen Straße. Die Parksteiner Burgbesatzung war mit dem Geleitschutz der Transporte zwischen Kohlberg und Altenstadt betraut und erfüllte so eine wichtige Funktion entlang der mittelalterlichen Handelsroute.

První písemná zmínka o Parksteinu pochází z roku 1052. Vrchol čedičové hory zdobil až do raného novověku mohutný hradní komplex. Ten přešel v roce 1298 do vlastnictví Koruny české. S krátkými přestávkami vládl hradu a k němu náležející osadě téměř 100 let rod Lucemburků.

Také císař Karel IV. rozpoznal strategicky výhodnou polohu Parksteinu. Podpořil rozvoj obce tím, že potvrdil trhové právo udělené obci v roce 1342 a dal příkaz k opravě pevnosti. Pomocí nákupů, výměn a zástav cíleně rozšiřoval věno své druhé manželky nacházející se v Horní Falci a vznik "Nových Čech" umožnil vystavění chráněného koridoru vedoucího přes území patřící rodu Wittelsbachů. V důsledku toho přešel také Parkstein v roce 1360 pod českou nadvládu.

K ochraně dálkového obchodu zřídil Karel IV. hlídky podél zlaté cesty. Posádka hradu Parkstein byla pověřena ochranou přepravovaného zboží v úseku mezi Kohlbergem a Altenstadtem a plnila tím důležitou funkci podél této středověké obchodní stezky.

Meilenstein der Zeit | Milník času:

MAX REGER (1873 – 1916)

Geboren in Brand in der Oberpfalz, wächst er in der nahe gelegenen Stadt Weiden auf und erhält schon früh musikalische Unterweisung. Nach Studien bei dem berühmten Musiktheoretiker Hugo Riemann kehrt Max Reger 1898 ins Elternhaus nach Weiden zurück. Dort steigert sich seine Produktivität enorm, bis er 1901 nach München übersiedelt, wo er mehr musikalische Anregungen erhofft als in der Oberpfalz. 1902 heiratet Reger Elsa von Bercken.

Kompositorisch, sowie als konzertierender Pianist, ist Reger äußerst produktiv. 1905 wird er an die Akademie der Tonkunst berufen, 1907 wird er zum Universitätsmusikdirektor und Professor am Königlichen Konservatorium in Leipzig ernannt; Konzert- und Kompositionstätigkeit behält er bei. 1911 übernimmt er den Posten des Hofkapellmeisters in Meiningen, den er bis Anfang 1914 inne hat. Das intensive Komponieren und Konzerttätigkeiten führt er auch fort, nachdem er 1915 nach Jena zog. Auf einer Reise nach Leipzig erliegt Reger im Mai 1916 einem Herzversagen.

Andauernde Berühmtheit erlangte Reger vor allem durch seine Orgelwerke, obwohl er auch in den Bereichen der Kammermusik, Lieder, Chor- und der Orchesterkomposition Bedeutendes geleistet hat. Ihm zu Ehren nennt sich Weiden "Max-Reger-Stadt".

Narodil se v obci Brand v Horní Falci, vyrůstal ve Weidenu a již v útlém věku začal získávat hudební vzdělání. Po studiu u proslulého hudebního teoretika Huga Riemanna se v roce 1898 vrací do domu svých rodičů ve Weidenu. Zde významně vzrůstá Regerova produktivita. V roce 1901 se stěhuje do Mnichova, od nějž si v porovnání s Horní Falcí slibuje více hudebních podnětů. V roce 1902 se Reger žení s Elsou von Bercken.

Jak skladatelsky, tak jako koncertující klavírista je Reger nanejvýš produktivní. V roce 1905 je povolán na akademii hudebního umění, v roce 1907 je jmenován hudebním ředitelem a profesorem na královské konzervatoři v Lipsku. Koncertní a skladatelskou činnost přitom vykonává i nadále. V roce 1911 přebírá funkci dvorního kapelníka v Meiningenu, kterou zastává do roku 1914. Po přesídlení do Jeny i nadále skladá hudbu a koncertuje. V květnu 1916 podléhá Reger na cestě do Lipska srdečnímu selhání.

Trvalou popularitu získal Reger především díky svým varhanním skladbám, přestože skládal také komorní hudbu, písně, sborové a orchestrální kompozice. K uctění jeho památky se Weiden nazývá "městem Maxe Regera".

Über das Kunstwerk

Dieser Meilenstein der Zeit wurde von der Künstlerin Jana Štērbová Rejmanová aus Kozojedy geschaffen. Der Stein zeigt die Burg Parkstein und zwei bewaffnete Soldaten, die einen Abschnitt des Fernhandelsweges bewachen. Die Jahreszahl 1368 datiert einen Eintrag im "Böhmischen Salbüchlein", der den Parksteiner Geleitschutz dokumentiert.

O díle

Tento milník času vytvořila sochařka Jana Štěrbová Rejmanová z Kozojed. Milník zobrazuje hrad Parkstein a dva ozbrojené vojáky, kteří střeží úsek obchodní stezky. Letopočet 1368 se váže k zápisu v "Českém urbáři", který dokumentuje parksteinský ochranný doprovod.

Über das Kunstwerk

Dieser Meilenstein der Zeit wurde von dem Künstler Günter Mauermann aus Weiden geschaffen. Im oberen Teil sind Orgelpfeifen abgebildet, die für Regers Orgelwerke stehen, welche ihm den meisten Ruhm gebracht haben. Reger bezeichnete sich selbst gerne scherzhaft als "Akkord-Arbeiter", worauf auch auf dem Meilenstein rechts unten verwiesen wird.

O díle

Tento milník času byl vytvořen Günterem Mauermannem z Weidenu. V horní části jsou zobrazeny píšťaly varhan symbolizující varhanní skladby, jimiž Reger nejvíce proslul. Reger se sám rád žertovně označoval jako "Akkord-Arbeiter", což je dvojsmyslné označení pro někoho, kdo pracuje rychle a kdo pracuje s akordy.

HEINZIG PFLUG von Rabenstein, 1382 HYNČÍK PLUH z Rabštejna, 1382

Im Jahr 1218 wurde Altenstadt erstmals schriftlich genannt. Der Ort ist iedoch sicherlich älter, denn die große steinerne Kirche in der Mitte des Dorfes stammt ursprünglich aus der Zeit um 1100.

Altenstadt entstand an der Kreuzung alter Fernstraßen und an einem Flussübergang. Entlang der Naab führten alte Straßen nach Norden und Süden. Hier trafen sie auf Altstraßen, die von Franken im Westen nach Böhmen im Osten verliefen

Karl IV. bestimmte den Ort im 14. Jahrhundert zu einem Geleitwechselpunkt auf der Goldenen Straße. Die Pfleger von Störnstein hatten die Kaufleute, die damals in größeren Gruppen mit Fuhrwerken reisten, in Altenstadt zu übernehmen und sicher bis zur böhmischen Grenze zu geleiten.

1382 wird Heinzig Pflug als Pfleger in Störnstein genannt. Seine Nachfahren besitzen die Herrschaft bis 1519. Ende des 16. Jahrhunderts geht die Herrschaft Störnstein in den Besitz der Fürsten von Lobkowitz über.

Die Figuren im Gemeindewappen von Altenstadt/WN versinnbildlichen diese herrschaftsgeschichtlichen Zusammenhänge. Die schwarze Pflugschar ist dem Familienwappen der Familie Pflug von Rabenstein entnommen. Der schräggestellte rote Adler ist Bestandteil des Wappens der Fürsten von Lobkowitz.

První písemná zmínka o Altenstadtu pochází z roku 1218. Jeho počátky však sahají dále do minulosti, neboť velký kamenný kostel uprostřed obce pochází již z doby okolo roku 1100

Altenstadt vznikl na křižovatce starých dálkových obchodních cest a v místě kde se nacházel brod přes řeku. Podél Náby vedly staré cesty na sever a na jih. Zde se stýkaly se starými cestami vedoucími z Franků na západě směrem do Čech na východě.

Karel IV stanovil že se na tomto místě má střídat ochranný doprovod pro zlatou cestu. Správci panství Störnstein měli za úkol kupce, kteří tehdy cestovali ve skupinách a s povozy, v Altenstadtu převzít a bezpečně je doprovodit až k hranici s Čechami.

V roce 1382 ie Hvnčík Pluh z Rabšteina imenován správcem panství Störnstein. Jeho potomci vlastní panství až do roku 1519. Koncem 16. století přechází panství Störnstein do vlastnictví knížat z Lobkovic.

Symboly ve znaku města Altenstadt znázorňují tyto historické souvislosti. Černá radlice pochází z erbu rodu Pluhů z Rabšteina. Na šikmo umístěný červený orel je součástí erbu knížat z Lobkovic.

Meilenstein der Zeit | Milník času:

AUGUSTA SOPHIE von Lobkowitz, 1653 AUGUSTA SOPHIE z Lobkowicz. 1653

Die heutige Kreisstadt Neustadt a. d. Waldnaab wurde erstmals 1218 urkundlich erwähnt. Die Siedlung lag an zwei wichtigen Altstraßen, der Magdeburger Straße (Ostsee – Adria) und der späteren. Goldenen Straße" (Nürnberg - Prag).

Die günstige Lage war für Kaiser Karl IV. ein Grund, die Stadt Mitte des 14. Jahrhunderts besonders zu fördern. Neben steuerlichen Vorteilen schenkte er den Neustädter Bürgern im Jahr 1354 den Korporationswald. der bis heute gemeinsam verwaltet und gepflegt wird. Die Schenkung bekräftigte er durch einen Handschuh, der im Museum gezeigt wird.

Im 16. Jahrhundert kam die Herrschaft Störnstein-Neustadt in den Besitz des böhmischen Adelsgeschlechts von Lobkowitz. Dieses stand über viele Jahrhunderte im Dienst der böhmischen Könige und des Kaisers in Wien. Fürst Wenzel Eusebius von Lobkowitz heiratete 1653 Augusta Sophie aus dem Hause Sulzbach.

Diese Heirat sorgte für Aufsehen. Die Gemahlin von Wenzel Eusebius war evangelisch und wurde am Hof des schwedischen Königs Gustav Adolf, dem größten Gegner des Kaisers, erzogen.

Augusta Sophie blieb ihrem Glauben treu, erzog jedoch ihre Kinder katholisch und residierte ständig im Alten Schloss in Neustadt.

První písemná zmínka o dnešním okresním městě Neustadt an der Waldnaab pochází z roku 1218. Původní osada ležela na dvou starých cestách, na Magdeburské stezce (Baltské moře - Jaderské moře) a na pozděiší "zlaté cestě" (Praha - Norimberk).

Tato výhodná poloha byla pro císaře Karla IV. důvodem pro to, aby město v polovině 14. století obzvláště podporoval. Vedle daňových úlev daroval občanům Neustadtu v roce 1354 korporační les, který je až do dnešních dní společně spravován a udržován. Tento dar styrdil rukavicí, která je vystavena v místním

V 16. století přešlo panství Störnstein – Neustadt do vlastnictví českého šlechtického rodu Lobkowiczů. Po staletí byli služebníky českých králů a císaře ve Vídni. Kníže Václav Eusebius z Lobkovic se v roce 1653 oženil s Augustou Sophií z rodu Sulzbachů.

Tato svatba vzbudila rozruch. Choť Václava Eusebia byla evangelička vychovaná na dvoře švédského krále Gustava Adolfa, největšího protivníka císaře.

Augusta Sophie zůstala své víře věrná, své děti však vychovala katolicky a trvale sídlila na Starém zámku v Neustadtu

Über das Kunstwerk

Dieser Meilenstein der Zeit wurde von dem Künstler Petr Círl aus Pilsen geschaffen. Der sog. Topfhelm oben symbolisiert den Ritter Heinzig Pflug von Rabenstein. Unten links befindet sich das Wappen der Familie Pflug von Rabenstein, rechts unten das Wappen der Stadt Altenstadt mit der vom Wappen der Pfluge von Rabenstein kommender Pflugschar.

O díle

Tento milník času vytvořil plzeňský sochař Petr Círl. Kbelcová přilba v horní části symbolizuje rytíře Hynčíka Pluha z Rabštejna. Vlevo dole se nachází erb rodu Pluhů z Rabštejna, vpravo dole znak města Altenstadtu s radlicí pocházející z erbu téhož rodu.

Über das Kunstwerk

Dieser Meilenstein der Zeit wurde von dem Künstler Günter Mauermann aus Weiden geschaffen. Die Form des Meilensteins symbolisiert die Wellen der Waldnaab und den Lauf der Zeit. Oben rechts werden die beiden Wappen der Familien Sulzbach und Lobkowitz angedeutet. Die Lutherrose rechts unten steht für den evangelischen Glauben von Augusta Sophie, links unten ist der Handschuh Karls IV. abgebildet.

O díle

Tento milník času byl vytvořen Günterem Mauermannem z Weidenu. Tvar milníku symbolizuje vlny řeky Waldnaab a běh času. Vpravo nahoře jsou naznačeny erby rodu Lobkoviců a Sulzbachů. Luterská růže vpravo dole symbolizuje evangelickou víru Augusty Sophie, vlevo dole je zobrazena rukavice Karla IV.

LADISLAV II. POPEL z Lobkowicz, 1562 LADISLAV II. POPEL von Lobkowitz. 1562

Die Entstehung der Gemeinde Störnstein ist mit der Geschichte der Burg Störnstein (frühere Schreibform Sternstein) verbunden, die im 12. Jahrhundert erstmals urkundlich erwähnt wird. In dieser Zeit war sie Herrschaftssitz der Reichsritter Stör. Von ihnen gelangten Burg und Herrschaft Sternstein an das Adelsgeschlecht der Pflug von Rabenstein und nach diesen an die Edelfreien von Heideck

Im Jahre 1558 erhielt Ladislav Popel von Lobkowitz vom Kaiser bzw. der Krone von Böhmen die Herrschaft als Pfand. 1562 dann als Lehen und 1575 schließlich als Erblehen. Ladislav Popel von Lobkowitz war ein hochgebildeter Adeliger, der mehrere Fremdsprachen beherrschte. Er hatte die Posten des königlichen Hofmeisters, des Appellationspräsidenten und des obersten Hofmarschalls des Königreichs Böhmen inne. Er war dreimal verheiratet, alle seine acht Kinder kamen aus seiner letzten Fhe mit Johana Berkovna z Dubé Fr verstarb 1584 im Alter von 83 Jahren und wurde in der Kirche St. Thomas auf der Prager Kleinseite beigesetzt.

Im Jahre 1641 kam Sternstein mit einer Reihe weiterer Gemeinden als Gefürstete Grafschaft Sternstein in den erblichen Besitz des Hauses der Lobkowitz. Im Jahre 1806 wurde die Gefürstete Grafschaft Sternstein aufgehoben und 1807 an das Königreich Bayern verkauft. Als Ergebnis einer Verwaltungsreform entstand mit dem Gemeindeedikt von 1818 die heutige Gemeinde.

Vznik obce Störnstein je spojen s historií hradu Störnstein (původně psáno Sternstein), který je poprvé písemně zmiňován ve 12. století. V této době byl sídlem rytířů ze Störu. Po nich přešel hrad a panství Sternstein na šlechtický rod Pluhů z Rabštejna a po nich na pány

V roce 1558 získal Ladislav Popel z Lobkowicz od císaře, resp. Koruny české, panství jako zástavu, v roce 1562 pak jako léno a v roce 1575 konečně jako dědičné léno. Ladislav Popel z Lobkowicz byl vysoce vzdělaný šlechtic, který ovládal několik cizích jazvků. Zastával post dvorského maršálka, prezidenta apelačního soudu a nejvyššího hofmistra Českého království. Byl třikrát ženatý, všech jeho osm dětí pocházelo z jeho posledního manželství s Johanou Berkovnou z Dubé. Zemřel v roce 1584 ve věku 83 let a byl pochován v kostele sv. Tomáše na pražské Malé Straně.

V roce 1641 přešel Sternstein spolu s řadou dalších obcí jako Okněžněné hrabství Sternstein do dědičného vlastnictví rodu Lokowiczů. V roce 1806 bylo Okněžněné hrabství Sternstein rozpuštěno a v roce 1807 prodáno Bavorskému království. V důsledku správní reformy vznikla na základě ediktu z roku 1818

Meilenstein der Zeit | Milník času:

JOHANN KARL STILP, 1699

Die Anfänge Waldsassens gehen zurück bis vor das Jahr 1133, in dem Markgraf Diepold III, das Kloster Waldsassen gründete. Waldsassen entwickelte sich in den nachfolgenden Jahrhunderten zu einem der bedeutendsten Zisterzienserklöster Baverns. Erst um das 17. Jahrhundert entstanden außerhalb des Klosters die ersten Häuserzeilen. 1896 verlieh Prinzregent Luitpold dem Markt Waldsassen die Stadtrechte.

Der Werdegang und die Tätigkeit von Johann Karl Stilp hängen eng mit der aufstrebenden Entwicklung des Zisterzienserklosters Waldsassen zusammen. Er lernte wohl zunächst in der Werkstatt des Klosters das Schreinerhandwerk, später erhielt er seine Ausbildung als Bildhauer in Böhmen, wahrscheinlich in der Werkstatt von Johann Brokoff. Nach seiner Rückkehr in die Heimat wurde er um 1696 vom Kloster Waldsassen dafür ausersehen, für die neue Stiftskirche 1699 den Hochaltar zu erbauen

Die Jahre 1720 bis 1730 bringen für Stilp den Höhepunkt seines Schaffens. In dieser Zeit war er fast ausschließlich für das Stift Waldsassen und die Ausstattung von Kirchen und Kapellen im Stiftland tätig. Für die Stiftsbibliothek schuf er die 14 Trägerfiguren. Dabei habe sich der Künstler - so die volkstümliche Deutung - mit der Trägerfigur am Eingang zur Bibliothek pockennarbig und in Alltagskleidung selbst dargestellt.

Počátky Waldsassenu sahají až před rok 1133, v němž markrabě Diepold III. založil steinoimenný klášter. V následujících staletích se Waldsassen stal jedním z nejvýznamnějších cisterciáckých klášterů v Bayorsku. Teprve kolem 17. století začaly mimo areál kláštera vznikat první řady domů. V roce 1896 udělil princregent Luitpold městysu Waldsassen městská práva.

Život a dílo Johanna Karla Stilpa je úzce spiato s vývojem cisterciáckého kláštera Waldsassen. Nejprve se zřejmě vyučil truhlářskému řemeslu v klášterní dílně, později se učil sochařem v Čechách, pravděpodobně v dílně Johanna Brokoffa. Po svém návratu do vlasti si ho v roce 1696 klášter Waldsassen vybral jako tvůrce pro hlavní oltář nového klášterního kostela, který vznikl v roce

Léta 1720 – 1730 představují vrchol Stilpovy tvorby. V této době pracuje téměř výlučně pro klášter ve Waldsassenu a pro kostely a kaple v oblasti Štiftska. Pro klášterní knihovnu vytvořil 14 podpěrných soch. Traduje se, že v jedné soše umístěné u vchodu do knihovny se sám zvěčnil - v prostém oblečení a s jizvami po neštovicích v obličeii.

Über das Kunstwerk

Dieser Meilenstein der Zeit wurde von dem Künstler Vojtěch Soukup aus Pilsen geschaffen. Der Meilenstein bildet im oberen Teil das Wappen der Lobkowitzer aus der Zeit des Ladislav Popel ab, im unteren Teil ist das Wappen der Gemeinde Störnstein, das seit 1979 genutzt wird. Auf der linken Seite befindet sich das Motto der Familie Lobkowitz "Asche bin ich. Asche werde ich sein" (Popel heißt im Tschechischen Asche).

O díle

Tento milník času vytvořil plzeňský sochař Vojtěch Soukup. Milník zobrazuje v horní části lobkowiczký erb z doby Ladislava Popela, ve spodní části znak obce Štörnstein užívaný od roku 1979. Na levém boku je heslo rodu Lobkowiczů "Popel jsem a popel

Über das Kunstwerk

Dieser Meilenstein der Zeit wurde von dem Künstler Petr Círl aus Pilsen geschaffen. Er bildet den Kugeltabernakel und einen Engel aus dem Hochaltar der Stiftskirche ab, darunter sind Bildhauerwerkzeuge zu sehen.

O díle

Tento milník času vytvořil plzeňský sochař Petr Círl. Milník zobrazuje kulový tabernákl a andělíčka z hlavního oltáře klášterního kostela, níže se nachází sochařské nářadí.

PLÖSSBERGER KRIPPEN, 1820 PLÖSSBERSKÉ BETLÉMY, 1820

Die Gründung des Ortes erfolgte wahrscheinlich schon im 10. Jahrhundert, aber erstmals urkundlich erwähnt wird Plößberg im Jahre 1125. In einer Schenkungsurkunde wird als erster Plößberger ein Arnoldus de Plezperch erwähnt. Durch Plößberg führte die vom Kaiser Karl IV. gegründete "Goldene Straße". Die Kaufmannszüge auf dieser Route wurden damals oft überfallen und ausgeplündert.

Im 18. Jahrhundert war die Mühlbeuteltuchweberei und mit Beginn des 19. Jahrhunderts der Glasofenbau die Haupterwerbsquelle im Ort. Der Beuteltuchvertrieb und der Bau von Glasschmelzöfen führte die Plößberger in die weite Welt hinaus. Die dabei gemachte Bekanntschaft mit Weihnachtkrippen veranlasste sie, selbst die Schnitzkunst zu erlernen. So entstanden bereits um das Jahr 1820 die ersten Hauskrippen.

Charakteristisch für die Plößberger Landschaftskrippen sind die großen Krippenbergemit Tälern und Schluchten. Die Krippenfigur "Brückenschleicher" zeigt einen Mann, der sehr vorsichtig auf einem Baum oder einer wackeligen, einfachen Brücke einen Abgrund überquert. Auch die Plößberger Handelsleute und die Glasofenbauer auf ihren Märschen zu den Glashütten mussten über primitive und wackelige Brücken laufen.

Plößberg byl založen pravděpodobně již v 10. století, poprvé písemně zmíněn byl však v roce 1125. V jisté darovací listině je jako první obyvatel Plößbergu zmíněn Arnoldus de Plezperch. Plößbergem procházela zlatá cesta založená Karlem IV. Povozy kupců, které po této cestě projížděly, byly často přepadávány a okrádány.

V 18. století byla hlavním zdrojem místní obživy výroba látky používané k prosívání mouky a začátkem 19. století stavba sklářských pecí. Díky těmto dvěma činnostem se Plößberští dostali daleko za hranice. Zde poznali vánoční betlémy a začali se je sami učit vyřezávat. Tak vznikly již kolem roku 1820 první domácí betlémy.

Pro plößberské betlémy je typické, že zobrazují krajinu s údolími a roklemi. Figurka německy zvaná "Brückenschleicher" zobrazuje muže, který po kmeni stromu či chatrném jednoduchém můstku velmi opatrně překračuje propast. Také plößberští obchodníci a stavitelé sklářských pecí museli na cestě ke sklářským hutím přes mnohé podobně jednoduché a vratké mosty

Meilenstein der Zeit | Milník času:

FRIEDRICH V. Winterkönig, 1619 FRIDRICH FALCKÝ, zimní král, 1619

Tirschenreuth ist aktuell die nördlichste Kreisstadt in der Oberpfalz. 1134 erstmals urkundlich erwähnt, kam das Praedium Tursenrut 1217 zum Kloster Waldsassen. Bereits im frühen 14. Jahrhundert erhielt die Ortschaft die Stadtrechte, die 1364 schriftlich bestätigt wurden.

Friedrich V. (1596 – 1632), Kurfürst von der Pfalz und oberster Landesherr der "Oberen Pfalz", hat die Geschicke von Tirschenreuth zweimal entscheidend geprägt. 1615 hat er die Hauptstadt des Stiftlands von den Repressalien "entsühnt", die sich die Tirschenreuther Bürger mit der Ermordung des Stiftshauptmanns Winsheim 1592 auf die Schultern geladen hatten.

1619 besuchte er die Stadt auf seinem Weg nach Prag, wo er sich als evangelischer Landesherr zum König der Böhmen krönen ließ. Begleitet von seinem gesamten Hofstaat verbrachte er eine Nacht im Tirschenreuther Schloss, auf dessen Gelände sich der Meilenstein befindet.

Am 4. November erfolgte in Prag die Krönung. Diese war ein bedeutender Auslöser für den 30-jährigen Krieg. Friedrich V. regierte nur einen Winter lang. Am 8. Oktober 1620 unterlag er gegen die Truppen von Kaiser Ferdinand II. bei der Schlacht am Weißen Berg, nahe Prag. In der Folge verlor die Oberpfalz ihre Selbständigkeit und kam zum Bayerischen Kurfürstentum. Friedrich V. ging als "Winterkönig" in die Geschichte ein.

Tirschenreuth je nejsevernějším okresním městem v Horní Falci. V roce 1134 poprvé zmíněné "preadium tursenrut" bylo v roce 1217 připojeno ke klášteru Waldsassen. Již počátkem 14. století získala osada městská práva, která byla písemně potvrzena v roce 1364.

Fridrich Falcký (1596 – 1632), kurfiřt falcký a nevyšší vládce "Horní Falce", dvakrát významně ovlivnil dějiny Tirschenreuthu. V roce 1615 osvobodil hlavní město Štiftska od represálií, kterými občané Tirschenreuthu byli potrestáni poté, co v roce 1592 zavraždili nejvyššího představitele Štiftska.

V roce 1619 navštívil město na své cestě do Prahy, kde se jako evangelický vládce nechal korunovat českým králem. Za doprovodu celého svého dvora strávil jednu noc na tirschenreuthském zámku. Milník času se nachází právě na místě, kde zámek kdysi stával.

Dne 4. listopadu se v Praze konala korunovace. Ta se stala významným spouštěcím momentem třicetileté války. Fridrich Falcký vládl pouze jednu zimu. 8. října 1620 byl poražen vojsky císaře Ferdinanda II. v bitvě na Bílé hoře poblíž Prahy. Následkem toho ztratila Horní Falc svou samostatnost a byla připojena k Bavorskému kurfiřství. Fridrich Falcký vstoupil do dějin jako "zimní král"

Über das Kunstwerk

Dieser Meilenstein der Zeit wurde von dem Künstler Jaroslav Šindelář jun. aus Pilsen geschaffen. Oben ist eine Krippe angedeutet. Bereits um 1820 entstanden in Plößberg die ersten Weihnachtkrippen. In der Mitte sind die Hände des Schnitzers zu sehen, der einen "Brückenschleicher" gestaltet. Diese Krippenfigur zeigt einen Mann, der einen Abgrund auf einer wackeligen, einfachen Brücke überquert.

O díle

Tento milník času vytvořil plzeňský sochař Jaroslav Šindelář ml. V horní části je zobrazen betlém. Již kolem roku 1820 vznikly v Plößbergu první beltémy. Uprostřed se nacházejí ruce řezbáře, který vyřezává figurku německy zvanou "Brückenschleicher". Tato figurka zobrazuje muže, který po chatrném jednoduchém můstku překračuje propast.

Über das Kunstwerk

Dieser Meilenstein der Zeit wurde von der Künstlerin Jana Štěrbová Rejmanová aus Kozojedy geschaffen. Die Wenzelskrone auf dem Meilenstein symbolisiert die Krönung von Friedrich V. zum böhmischen König im Jahre 1619. Die Schneeflocke steht für die Bezeichnung "Winterkönig". Im unteren Teil des Meilensteins ist das Tirschenreuther Schloss abgebildet.

O díle

Tento milník času vytvořila sochařka Jana Štěrbová Rejmanová z Kozojed. Svatováclavská koruna na milníku odkazuje na korunovaci Fridricha Falckého českým králem v roce 1619. Sněhová vločka symbolizuje pojmenování "zimní král". Ve spodní části milníku je zobrazen tirschenreuthský zámek.

PFALZGRAF FRIEDRICH von Vohenstrauß, 1593 FALCKRABE FRIEDRICH z Vohenstraußu, 1593

Vohenstrauß wurde 1124 erstmals urkundlich erwähnt. Die Stadt lag an der wichtigen "Pragerischen Straß von Weidthausen vff Nürnberg", auch "Heeresstraße" und heute als BAB 6 "Via Carolina" genannt.

Das Wahrzeichen der Stadt ist das imposante Renaissanceschloss Friedrichsburg, welches der "Durchlauchtig Hochgeboren Fürst und Herr, Herr Fridrich Pfalzgrave bey Rhein Hertzog in Bayern ect. anno 1586 zu bauen angefangen, solches hernach 1593 vollendet, bezogen und nach seinem Nahmen Fridrichs-Burck genennet".

Pfalzgraf Friedrich hatte das Pflegamt Flossenbürg mit Floß und Vohenstrauß und den pfalzneuburgischen Teil von Parkstein-Weiden als Deputatsfürstentum geerbt. Schon 1593 zog die pfalzgräfliche Familie mit dem 60-köpfigen Hofstaat ein. Lange konnte sich Friedrich nicht an seiner Residenz erfreuen, denn er starb schon im Jahre 1597.

1598 wurde er mit seinen 1590 verstorbenen Söhnen in die fürstliche Familiengruft nach St. Martin in Lauingen überführt. Seine Gebiete fielen an das Gesamthaus Pfalz-Neuburg zurück. Vohenstrauß blieb Witwensitz.

Seine Witwe Katharina Sophia starb 1608. Damit endete die Residenzzeit für Vohenstrauß. Sie war gekennzeichnet durch strenges Luthertum, bescheidene Hofhaltung und Ausbau der Verwaltung unseres Territoriums.

Zusammenstellung: Peter Staniczek, Kreisheimatpfleger

Vohenstrauß byl poprvé zmíněn v roce 1124. Město leželo na důležité "pražské cestě z Weidthausenu do Norimberka", na tzv. "vojenské cestě", dnešní dálnici A6 "Via Carolina".

Symbolem města je impozantní renesanční zámek Friedrichsburg, který nechal v roce 1586 vystavět falckrabě Friedrich. Stavba byla dokončena v roce 1593.

Falckrabě Friedrich zdědil Flossenbürg a Floß, Vohenstrauß a část Parkstein-Weidenu. Již v roce 1593 se falckraběcí rodina spolu se 60-členným dvorem do nového zámku nastěhovala. Dlouho se však Friedrich ze své rezidence neradoval, zemřel již v roce 1597.

V roce 1598 byl spolu se svými syny, kteří zemřeli v roce 1590, přenesen do knížecí rodinné hrobky ve Sv. Martinu v Lauingenu. Jím vlastněná území byla navrácena Falci Neunburg. Město Vohenstrauß zůstalo sídelním městem Friedrichovy vdovy Kathariny Sophie.

Ta zemřela v roce 1608. Tak přestal být Vohenstrauß sídelním městem. Skončilo období, které bylo ve znamení silného luteránství, skromného dvorského života a rozšiřování správy našeho území.

Sestavil: Peter Staniczek, pověřenec pro vlastenecké záležitosti okresu Neustadt an der Waldnaab Meilenstein der Zeit | Milník času:

SIBOTO DE TANHUSEN, 1215

Die Ortschaft Thanhausen wird erstmals genannt, als ein Siboto de Tanhusen im Jahre 1215 in einer Urkunde als Zeuge erwähnt wird. In dem in Eger ausgestellten Tauschvertrag erhält König Friedrich II. Noerdlingen und Orngow und schenkt dem Bischof Konrad von Regensburg zwei Klöster in der Stadt.

Ein weiterer Hinweis auf die Entstehungszeit Thanhausens ist der Ortsname selbst: das waldbezogene Bestimmungswort "Than" (von ahd. "tanna" = Tanne) und das Grundwort "-hausen" (von ahd. "hus" = Haus, als Adverb in der Bedeutung "oben", im Zusammenhang mit einer Siedlung "hochgelegen"). Beide Wörter gehören zu den typischen Vertretern der Rodungsnamen, wie sie im Bereich des spät erschlossenen Landkreises Tirschenreuth vor allem im 12. Jahrhundert vergeben wurden.

Die Lage direkt an der Goldenen Straße war zudem ein weiterer Standortvorteil für eine erfolgreiche Gründung. Die eigenständige, mit niederer Gerichtsbarkeit ausgestattete Ortschaft, war spätestens seit dem 15. Jahrhundert ein Bestandteil des kurpfälzischen Pflegamtes Bärnau. Die Geschichte von Thanhausen ist über Jahrhunderte bestimmt und geprägt von den Ereignissen um das Schloss und die jeweilige adelige Gutsherrschaft, vom ersten Nachweis der Hofmark bis zu deren Auflösung gegen Ende des 19. Jahrhunderts. 1808 wurde Thanhausen Gemeinde- und Steuerdistrikt, die selbständige Gemeinde ging 1972 in der Großgemeinde Bärnau auf.

Osada Thanhausen je poprvé zmíněna v listině z roku 1215, v níž jako svědek vystupuje jistý Siboto de Tanhusen. Dle této směnné smlouvy vystavené v Chebu získává král Friedrich II. Noerdlingen a Orngow a daruje za ně biskupu Konrádu z Řezna dva kláštery v tomto městě.

Další indicií pro určení doby vzniku Thanhausenu je samotný název osady: určující slovo "Than" (ze staroněmeckého "tanna" = jedle) a základové slovo "hausen" (ze staroněmeckého "hus" = dům, v případě přislovce ve významu "nahoře", ve spojitosti s osadami = "vysoko položený"). Obě slova patří k typickým zástupcům slov odkazujících na mýcení lesa, která byla užívána v teprve pozdně zpřístupněném okrese Tirschenreuth především ve 12. století. Poloha přímo na zlaté cestě byla navíc dalším dobrým předpokladem pro úspěšné založení osady.

Samostatná a nižší soudní pravomocí vybavená osada Thanhausen byla nejpozději od 15. století součástí jednoho ze správních krajů Falckého kurfiřství v oblasti Bärnau. Dějiny Thanhausenu jsou po staletí určovány a utvářeny událostmi kolem zámku a jednotlivých zde sídlících šlechtických rodin, od první zmínky o dvorní marce až po její rozpuštění koncem 19. století. V roce 1808 se Thanhausen stal samostatnou obcí a daňovým obvodem, samostatná obec přešla v roce 1972 pod sdružení obcí Bärnau.

Über das Kunstwerk

Dieser Meilenstein der Zeit wurde von der Künstlerin Jana Štěrbová Rejmanová aus Kozojedy geschaffen. Der Meilenstein zeigt im oberen Teil das Schloss Friedrichsburg. Links unten befindet sich das Wappen des Pfalzgrafen Friedrich, rechts daneben das Wappen seiner Gattin Katharina Sophie von Liegnitz.

O díle

Tento milník času vytvořila sochařka Jana Štěrbová Rejmanová z Kozojed. Milník zobrazuje v horní části zámek Friedrichsburg. Vlevo dole se nachází erb falckraběte Friedricha, vpravo vedle něj erb jeho choti Kathariny Sophie von Liegnitz.

Über das Kunstwerk

Dieser Meilenstein der Zeit wurde von dem Künstler Jaroslav Šindelář jun. aus Pilsen geschaffen. Der Stein bildet den Tauschvertrag mit Siegel ab, der als Ersterwähnung von Thanhausen gilt. Auf dem Meilenstein steht weiter der Name von Siboto de Tanhusen, der als Zeuge in diesem Tauschvertrag auftritt und die Jahreszahl 1215 für das Jahr. in dem der Tauschvertrag ausgestellt wurde.

O díle

Tento milník času vytvořil plzeňský sochař Jaroslav Šindelář ml. Milník zobrazuje směnnou smlouvu s pečetí, která platí jako první písmená zmínka o Thanhausenu. Na milníku je dále jméno Sibota de Tanhusen, který v této smlouvě vystupuje jako svěděk, a letopočet 1215 jako rok, v němž byla smlouva vydána.

JAN HUS, 1414

Jan Hus, ein böhmischer Theologe, Hochschullehrer, Prediger und der größte Märtyrer der tschechischen Reformation trat vor mehr als 600 Jahren, am 11. Oktober 1414 seine historische Reise von der Burg Rothschloss (Krakovec) zum Konzil in Konstanz an, wo er am 6. Juli 1415 als Ketzer auf dem Scheiterhaufen verbrannt wurde. Hus wurde auf seiner Reise nach Konstanz von mehr als 30 Berittenen und zwei Wagen begleitet. In Tachau betrat er die Goldene Straße nach Nürnberg. Die 250 km lange Strecke legte er in 9 Tagen zurück.

Wie sich aus seinem Nürnberger Brief ergibt, wurde Hus hinter der böhmischen Grenze in der Oberpfalz durch einen herzlichen Empfang überrascht:

"Als ich aus Böhmen ausbrach, zuerst, ehe ich in die Stadt Bärnau geriet, erwartete mich der Pfarrer mit seinen Pfarrvikaren, und als ich die Stube betrat, so schenkte er mir gleich einen großen Humpen Wein ein und nahm mit seinen Gefährten sehr lieb alle die Lehre an und sprach, er wäre immer mein Freund gewesen. Danach sahen sie mich sehr gerne in Neustadt. Wir fuhren durch Weiden und viele Leute wunderten sich da"

Mistr Jan Hus, český náboženský myslitel, vysokoškolský pedagog, kazatel a největší mučedník české reformace, se před více než 600 lety 11. října 1414 vydal na svou historickou cestu z hradu Krakovce na koncil do Kostnice, kde byl 6. července 1415 upálen jako kacíř. Husův doprovod na cestě do Kostnice tvořilo více než 30 jezdců a dva vozy. V Tachově se napojil na zlatou cestu do Norimberku. Trasu dlouhou 250 km urazili za 9 dní.

K Husovu překvapení bylo jeho přijetí za českou hranicí na hornofalcké půdě velmi srdečné, jak vysvítá z jeho norimberského dopisu:

"A když jsem vyjel z Čech, nejprve, dříve než jsem přišel do města Pernovy (Bärnau), očekával mne farář se střídníky, a když jsem vstoupil do světnice, tu mi hned nalil veliký korbel vína a velmi laskavě se svými druhy přijal všechno učení a pravil, že byl vždy mým přítelem. Potom mě v Novém Městě (Neustadt) velmi mile viděli. Projeli jsme Vajdou (Weiden) a mnoho lidu se nám tam nodivovalo."

Meilenstein der Zeit | Milník času:

HEILIGER WOLFGANG, 973 SVATÝ WOLFGANG, 973

Wolfgang, der Schutzpatron Bayerns und einer der Schutzpatrone des böhmischen Landes, wurde 924 in Schwaben geboren. Nach seinem Studium war er Leiter der Domschule und des Kapitels in Trier, anschließend trat er in den Benediktinerorden ein, nahm die Ordensgelübte an und schließlich auch die Priesterweihe.

972 wurde er zum Bischof von Regensburg ernannt. In den folgenden 22 Jahren krempelte er seine Diözese gründlich um - im wahrsten Sinne des Wortes. Er führte Reformen bestehender Klöster durch und gründete eine Reihe von neuen. Streng verfolgte er die Disziplin der Mönche sowie der Priester und achtete auf die Bildung von Geistlichen. Er baute viele Spitäler und versorgte die Armen.

Die böhmischen Länder waren damals aus kirchlicher Sicht der Regensburger Diözese unterstellt. Wolfgang wollte den böhmischen Christen eine eigene Diözese mit einem eigenen Bischof mit Sitz in Prag geben. Deshalb entschloss er sich trotz der Proteste in seiner Umgebung, das gesamte böhmische Gebiet von der Regensburger Diözese abzuspalten. Anfang 973 stellte er auch persönlich die Gründungsurkunde des Prager Bistums aus, das im Jahre 976 seinen ersten eigenen Bischof ernennen konnte.

Der edelmütige Bischof Wolfang starb am letzten Tag des Monats Oktober des Jahres 994 während einer seiner vielen Reisen in der Nähe der Gemeinde Pupping bei Linz in Oberösterreich. Er wurde in Regensburg beigesetzt. Wolfgang, patron Bavorska a menší z patronů země české, se narodil roku 924 v zemi švábské. Po studiích působil jako ředitel dómské školy a děkan kapituly v Trevíru a následně vstoupil k benediktinům, přijal řádové sliby a nakonec i kněžské svěcení.

Roku 972 byl jmenován biskupem v Řezně a v následujících 22 letech, v dobrém slova smyslu, převrátil svoji řezenskou diecézi vzhůru nohama. Reformoval kláštery a zakládal mnoho nových. Přísně sledoval mnišskou i kněžskou kázeň a dbal na vzdělání duchovních. Postavil mnoho špitálů, staral se o chudé.

V té době byly české země z církevního hlediska podřízeny diecézi řezenské. Wolfgang chtěl českým křesťanům dát jejich vlastní diecézi s vlastním biskupem a se sídlem v Praze. Proto se rozhodl i přes protesty ve svém okolí řezenskou diecézi zmenšit o celé Čechy. Na počátku roku 973 pak dokonce sám osobně sestavil zakládací listinu pražského biskupství, které v roce 976 mohlo jmenovat svého prvního biskupa.

Šlechetný biskup Wolfgang zemřel posledního října roku 994 na jedné ze svých mnoha cest u obce Pupping poblíž Lince v Horním Rakousku. Pochován je v Řezně.

Über das Kunstwerk

Der Autor des Meilensteins ist der Maler Jaroslav Šindelář aus Pilsen. Auf dem Meilenstein ist der Kelch mit einer Hostie dargestellt, darunter befindet sich das Buch mit Husseiner Losung "Die Wahrheit siegt". Im Hintergrund sind Flammen angedeutet.

O díle

Autorem milníku je akademický malíř Jaroslav Šindelář. Na milníku je zobrazen kalich s hostií, pod ním se nachází kniha s husovým heslem "Pravda vítězí". V pozadí jsou naznačeny plameny.

Über das Kunstwerk

Die Autorin des Meilensteins ist die Bildhauerin Lucie Procházková. In dem oberen Teil des Meilensteins wird die Entstehung des Prager Bistums symbolisiert, in dem unteren Teil sind ein Bischofsstab und eine Bischofsmütze dargestellt.

O díle

Autorkou milníku je ak. sochařka Lucie Procházková. V horní části milníku je symbolizován vznik pražského biskupství, ve spodní části je zobrazena biskupská berla a mitra.

J. W. VON GOETHE, 1823 J. W. GOETHE, 1823

Der erstmals 1284 urkundlich erwähnte Markt Neualbenreuth blickt auf eine bewegte und abwechslungsreiche Geschichte zurück. 1591 bis 1862 unterstand das so genannte Fraischgebiet einer jährlich wechselnden Herrschaft zwischen der Freien Reichsstadt Eger und dem Stift Waldsassen. Erst 1862 kam Neualbenreuth mit einigen kleineren Orten endgültig zu Bayern. 1930 wurde Neualbenreuth zum Markt erhoben. Der historische Marktflecken liegt im Herzen Europas, eingebettet in die sanfte Hügellandschaft des Oberpfälzer Waldes am Fuße des 939 m hohen Tillenbergs.

Im Jahr 1689 wurde der, aufgrund der besonderen geologischen Zusammensetzung in der, durch Vulkanismus geprägten Landschaft, sprudelnde "Albenreuther Säuerling" erstmals gefasst. Auch der Dichterfürst Johann Wolfgang von Goethe wusste bereits die lindernde Wirkung des Heilwassers zu schätzen. Im Jahr 1823 besuchte er mit Joseph Sebastian Grüner den erloschenen Vulkan Eisenbühl und berichtete von dem Mineralienvorkommen, das er entdeckt hatte. Der Eisenbühl (Železná hürka) ist der kleinste Vulkan in der durch Vulkanismus geprägten Landschaft von Westböhmen und der nördlichen Oberpfalz, dessen letzter Ausbruch auf vor ca. 300.000 Jahren datiert wird. Er ist kaum 20 Meter hoch, aber als vollständiger Vulkan erkennbar.

Der Kohlensäure-Mineralquelle und der wirkungsstarken Radonquelle verdankt der Markt Neualbenreuth die Entstehung des Sibyllenbades. Městys Neualbenreuth, poprvé písemně zmíněný v roce 1284, má za sebou pohnutou a pestrou minulost. Mezi lety 1591 a 1862 podléhala oblast tzv. Fraische v ročních intervalech střídavě vládě říšského města Chebu a kláštera ve Waldsassenu. Teprve v roce 1862 byl Neualbenreuth společně s některými menšími obcemi definitivně připojen k Bavorsku. V roce 1930 byl Neualbenreuth povýšen na městys. Historický městys Neualbenreuth leží v srdci Evropy zasazen do vlídné kopcovité krajiny Hornofalckého lesa, na úpatí 939 m vysoké hory Tillenberg.

V roce 1689 se díky výjimečnému geologickému složení v krajině ovlivněné vulkanickou činností začala stáčet "Albenreuthská kyselka". Také básník Johann Wolfgang Goethe již uměl ocenit tišící účinek léčivého pramene. V roce 1823 navštívil spolu s Josephem Sebastianem Grünerem vyhaslou sopku Železná hůrka a referoval o minerálech, které zde objevil. Železná hůrka je nejmenší sopkou v sopečné krajině západních Čech a severní Horní Falce, jejíž poslední sopečná aktivita byla zaznamenána před cca 300.000 lety. Přestože není ani 20 m vysoká, je jasně rozpoznatelná jako kompletní vulkán.

Zdroji minerální vody s obsahem kyseliny uhličité a prameni s obsahem radonu se silnými účinky vděčí městys Neualbenreuth za vznik Sibyliných lázní. Meilenstein der Zeit | Milník času:

GRENZÖFFNUNG, 1989 OTEVŘENÍ HRANIC, 1989

Der Markt Waidhaus wurde erstmals im Jahr 1138 urkundlich mit dem Namen "Weidehusen" erwähnt und war damals schon wichtiger Grenzort zwischen den beiden Reichen Franken und Böhmen.

Die wichtige Handels- und Heerstraße von Nürnberg nach Prag war von überragender Bedeutung und wurde seit dem späten Mittelalter als "Goldene Straße" bezeichnet. Im 14. Jahrhundert ordnete jedoch Kaiser Karl IV. an, dass nur mehr über seine eigenen Ländereien und das sogenannte Neuböhmen gefahren werden darf und somit nicht mehr über Waidhaus. Der kürzere Weg zwischen Nürnberg und Prag, der durch den Grenzort führte, wurde jedoch weiterhin genutzt und später als "Verbotene Straße" bezeichnet. Nach dem 2. Weltkrieg wurde die Grenze zur damaligen Tschechoslowakei komplett geschlossen. Es entstanden massive Sicherheitseinrichtungen, der "Eiserne Vorhang" war geschaffen.

Der "Prager Frühling" bescherte eine Reisewelle, bis im Jahr 1968 Panzer und Truppen des Warschauer Paktes der Liberalisierungsbewegung ein abruptes Ende bereiteten und die Grenze wieder dichter wurde.

Am 23.12.1989, einen Tag vor Heiligabend, durchtrennten die Außenminister beider Länder, Hans-Dietrich Genscher und Jiří Dienstbier, in einem völlig überraschenden Staatsakt symbolisch den "Eisernen Vorhang" und öffneten so ein riesiges Tor zwischen der Tschechoslowakei und Deutschland.

Městys Waidhaus byl poprvé písemně zmíněn v roce 1138 pod jménem "Weidehusen" a již tehdy byl důležitým místem na hranici mezi Franky a Čechami.

Důležitá obchodní a vojenská cesta vedoucí z Norimberka do Prahy měla zásadní význam a od pozdního středověku byla označována jako "zlatá cesta". Ve 14. století císař Karel IV. povolil cestovat pouze přes jím vlastněné území a tzv. Nové Čechy, nikoliv přes Waidhaus. Kratší cesta mezi Norimberkem a Prahou však vedla přes Waidhaus, byla nadále využívána a později označena jako "zakázaná cesta". Po 2. světové válce se hranice s tehdejším Československem zcela uzavřela. Byla zavedena rozsáhlá bezpečnostní opatření a vznikla železná opona.

S pražským jarem přišla vlna cestování. V roce 1968 však tanky a vojska Varšavské smlouvy přinesly náhlý konec reformnímu hnutí a hranice se znovu uzavřela.

V předvečer Štědrého dne 23.12.1989 přestřihli ministři zahraničních věcí obou zemí Jiří Dienstbier a Hans-Dietrich Genscher symbolicky železnou oponu a otevřeli tak bránu mezi tehdejším Československem a Německem.

Über das Kunstwerk

Dieser Meilenstein der Zeit wurde von der Künstlerin Jana Štěrbová Rejmanová aus Kozojedy geschaffen. Im oberen Teil ist J. W. von Goethe abgebildet. Rechts unten ist der Vulkan Eisenbühl angedeutet, den Goethe 1823 besuchte. Links unten befindet sich das Logo vom Sibyllenbad, dessen Entstehung dem Vulkanismus zu verdanken ist

O díle

Tento milník času vytvořila sochařka Jana Štěrbová Rejmanová z Kozojed. V horní části je zobrazen J. W. Goethe. Vpravo dole je naznačena sopka Železná hůrka, kterou Goethe v roce 1823 navštívil. Vlevo dole se nachází logo Sibyliných lázní, které za svůj vznik vděčí někdejší vulkanické činnosti.

Über das Kunstwerk

Dieser Meilenstein wurde von dem Künstler Jaroslav Šindelář jun. aus Pilsen geschaffen. Sein Werk verewigt die symbolische Trennung des Eisernen Vorhangs und bildet die Hände der beiden Außenminister Genscher und Dienstbier ab, die gemeinsam den Stacheldraht durchschneiden. Links und rechts befinden sich die Staatswappen der Bundesrepublik Deutschland und der damaligen Tschechoslowakei.

O díle

Tento milník času vytvořil plzeňský sochař Jaroslav Šindelář ml. Milník zobrazuje symbolické přestřižení železné opony a ruce ministrů Dienstbiera a Genschera, jak stříhají ostnaný drát. Vlevo a vpravo se nacházejí státní znaky Spolkové republiky Německo a tehdejšího Československa.

BURIAN II. VON GUTTENSTEIN DER REICHE, 1462 BURIAN II. "BOHATÝ" Z GUTŠTEJNA, 1462

Der wirtschaftliche und politische Aufstieg der Herren von Guttenstein in der Zeit nach den Hussitenkriegen gipfelte in Burian II. von Guttenstein, der bezeichnenderweise Burian der Reiche genannt wurde. Wahrscheinlich 1427 geboren, erlernte er von seinem Vater Burian I. von Guttenstein das Kriegshandwerk.

In den langwierigen grenznahen kriegerischen Auseinandersetzungen in der Oberpfalz gehörte Burian zu den brutalsten Kriegsherren. Die hier gemachte Kriegsbeute trug zum Wachstum seines Reichtums bei. Nach dem Tod des böhmischen Königs Georg von Podiebrad verhalf er Ludwig II. auf den Thron, was ihm zuletzt große Vorteile und die Erweiterung seiner Herrschaft brachte. Sein westböhmischer Besitz mit den Hauptsitzen in Tachau, Netschetin (Nečtiny) und Rabenstein an der Schnella (Rabštejn nad Střelou) reicht dank dem späteren dauerhaften Gewinn von Bärnau bis in die Oberpfalz. Burian stärkt somit seine Position an einer der wichtigsten Verkehrsachsen aus Nürnberg nach Pilsen und Prag - an der Goldenen Straße.

Seine beliebteste Residenz war die Tachauer Burg, die zusammen mit der befestigten Stadt eine mächtige Grenzfestung darstellte, in der auch wichtige diplomatische Gesandtschaften bewirtet werden konnten. 1462 erneuerte Burian II. das durch den Kaiser Karl IV. gegründete und durch die Hussiten niedergebrannte Karmeliterkloster, das im Südwesten des Tachauer Marktplatzes stand. Hier wurde er nach seinem Tod irgendwann vor 1489 bestattet.

Prudký majetkový a politický vzestup pánů z Gutštejna po husitských válkách kulminoval v osobě Buriana II. z Gutštejna, příznačně nazývaného Burian Bohatý. Narodil se asi roku 1427 a od svého otce Buriana I. z Gutštejna se vyučil válečnickému řemeslu.

V dlouhotrvajících příhraničních válečných konfliktech v Horní Falci patřil Burian mezi největší ukrutníky a zde naloupená válečná kořist přispěla k růstu jeho bohatství. Po smrti Jiřího z Poděbrad prosazuje na trůn Ludvíka Jagellonského, což mu posléze přináší obrovské výhody a rozšíření panství. Jeho západočeské dominium s hlavními sídly na Tachově, Nečtinách a Rabštejně díky pozdějšímu trvalému získání Pernova (Bärnau) zasahuje až do Horní Falce. Tím Burian posiluje svou pozici na jedné z nejvýznamnějších dopravních tepen z Norimberka do Plzně a Prahy – zlaté cestě.

Nejoblíbenější Burianovou rezidencí byl zřejmě tachovský hrad, představující s opevněným městem mohutnou hraniční pevnost, kde bylo možno hostit ta nejvýznamnější diplomatická poselstva. V roce 1462 obnovil Burian II. císařem Karlem IV. založený a husity vypálený karmelitánský klášter, který stával na jihozápadním rohu tachovského náměstí. Po své smrti někdy před r. 1489 zde byl rovněž pochován.

Meilenstein der Zeit | Milník času:

ELISABETH VON BÖHMEN, 1310 | ELIŠKA PŘEMYSLOVNA, 1310

Nach dem Tod des letzten Přemysliden Wenzel III. herrschte Zwist zwischen dem böhmischen Adel und den Königen Rudolf von Habsburg und Heinrich von Kärnten, die den böhmischen Thron nacheinander bestiegen hatten. Die Opposition mächtiger Adliger, die mit der Regierung des Letztgenannten nicht zufrieden war, wollte den verschwenderischen Heinrich von Kärnten entthronen.

1309 reisten böhmische Gesandte zum neuen römisch-deutschen König Heinrich VII. aus dem Geschlecht der Luxemburger. Sie verfolgten ein Ziel die Erbin des Throns der böhmischen Könige, Elisabeth von Böhmen, mit dem königlichen Sohn Johann zu verheiraten. Nach schwierigen Verhandlungen stimmte der König Heinrich VII. der Hochzeit zu, obwohl der Bräutigam erst vierzehn Jahre alt und Elisabeth um vier Jahre älter war.

Mitte August 1310 reist die stolze und anmutige Prinzessin aus dem Geschlecht der Přemysliden nach Speyer zur Hochzeit mit Johann von Luxemburg. Sie kommt zu Pferd, in einem langen Mantel, mit grünem Stirnband und offenem Haar. Der Charme der böhmischen Prinzessin, ihre schlanke Figur und ihr schönes Haar erwecken allgemeine Bewunderung. Elisabeth und Johann werden am 1. September 1310 vor dem Hochaltar des Domes zu Speyer durch den Mainzer Erzbischof Peter von Aspelt getraut.

Die Heirat Johanns und Elisabeths öffnet ein neues Kapitel in der Geschichte des Böhmischen Königreiches und für die Familie der Luxemburger und des Römischen Reiches, dessen Thron nacheinander drei Nachkommen Elisabeths und Johanns bestiegen - Karl IV., Wenzel IV. und Sigismund. V Čechách po smrti posledního Přemyslovce Václava III. přetrvávají rozbroje mezi českým panstvem a po sobě nastoupivšími králi Rudolfem Habsburským a Jindřichem Korutanským. Opoziční skupina mocných pánů nespokojená s vládou posledně jmenovaného se snaží rozmařilého Jindřicha Korutanského zbavit trůnu.

V roce 1309 vyjíždějí čeští vyslanci za novým římskoněmeckým králem Jindřichem VII. Lucemburským. Mají jediný cíl - provdat dědičku českého trůnu, princeznu Elišku Přemyslovnu, za králova mladičkého syna Jana. Po složitých jednáních král Jindřich VII. nakonec se svatbou souhlasí a to i přesto, že ženichovi je teprve čtrnáct let a Eliška je o celé čtyři roky starší.

V polovině srpna 1310 vyráží hrdá a půvabná přemyslovská princezna do německého Špýru na svatbu s Janem Lucemburským. Přijíždí obkročmo na koni, v dlouhém plášti, se zlatou čelenkou a rozpuštěnými vlasy. Půvab české princezny, její ztepilá postava i krásné tmavé vlasy budí všeobecný obdiv. Eliška a Jan jsou oddáni 1. září 1310 před hlavním oltářem špýrského dómu mohučským arcibiskupem Petrem z Aspeltu.

Sňatkem Jana a Elišky se otevřela nová kapitola jak Českého království, tak lucemburské dynastie, a rovněž Říše římské, na jejíž trůn usedli postupně tři potomci Elišky a Jana – Karel IV., Václav IV. a Zikmund Lucemburský.

23

Über das Kunstwerk

Der Autor dieses Meilensteins ist der Pilsner Bildhauer Jaroslav Šindelář jun. Unter den Wappen der von Guttenstein und des Karmeliterordens ist die mögliche Gestalt der Tachauer Klosterkirche dargestellt, die angeblich eine verkleinerte Darstellung der Kirche St. Maria Schnee in Prag sein soll.

O díle

Autorem tohoto milníku je plzeňský sochař Jaroslav Šindelář ml. Na milníku pod erby Gutštejnů a Karmelitánů je znázorněna možná podoba tachovského klášterního chrámu, který měl být zmenšenou obdobou chrámu Panny Marie Sněžné v Praze.

Über das Kunstwerk

Die Autorin des Meilensteins ist die Bildhauerin Lucie Procházková. Auf dem Meilenstein ist Elisabeth von Böhmen auf dem Pferd dargestellt.

O díle

Autorkou milníku je ak. sochařka Lucie Procházková. Na milníku je zobrazena Eliška Přemyslovna na koni.

22

HL. ADALBERT, 992 SV. VOJTĚCH, 992

Adalbert von Prag war der zweite Prager Bischof und die bedeutendste Persönlichkeit der Familie der Slavnikiden. In Böhmen, Mähren und Ungarn war er bemüht, die größten Missstände der damaligen Gesellschaft auszumerzen, insbesondere den Sklavenhandel, die Polygamie und Alkoholismus. Seine radikalen Versuche um eine Reinigung der Gläubigen stießen aber in der Diözese auf fest verwurzelte Strukturen. Nach fünf Jahren im Amt verließ Adalbert im Jahr enttäuscht 988 Prag und reiste nach Italien.

Für das böhmische Fürstentum war das kein gutes Aushängeschild. So entsandte der Fürst Boleslav II. eine Gesandtschaft, die Adalbert zur Rückkehr überzeugen sollte. Dieser entsprach der Bitte noch Ende 992. Im Januar des folgenden Jahres gründete er zusammen mit Boleslav II. das Stift Breunau (kläster Břevnov) bei Prag. Doch die Verhältnisse im Fürstentum Böhmen hatten sich nach Adalberts Abgang nicht verändert, so verließ er 994 sein Amt zum zweiten Mal. Die Ausrottung der Slavnikiden ein Jahr später war der Hauptgrund dafür, warum er nie wieder zurückkehren sollte.

997 wurde Hl. Adalbert als Missionar auf dem Gebiet der heidnischen Preußen umgebracht. Durch den Papst Silvester II. wurde Adalbert bereits zwei Jahre nach seinem Märtyrertod heiliggesprochen.

Svatý Vojtěch byl druhý pražský biskup a největší osobnost rodu Slavníkovců. V Čechách, na Moravě a v Uhrách se snažil vymýtit největší nešvary tehdejší společnosti, zejména obchod s otroky, mnohoženství a alkoholismus. Jeho radikální pokusy o očistu věřících v diecézi však narazily na zažité stereotypy. Po pěti letech v úřadu Vojtěch v roce 988 opustil Prahu a odcestoval do Itálie.

Odchod biskupa z jeho působiště nebyl pro české knížectví dobrou vizitkou. Proto český kníže Boleslav II. vyslal poselstvo, které mělo Vojtěcha přesvědčit k návratu. Ten žádosti asi ještě na sklonku roku 992 vyhověl a v lednu následujícího roku spolu s Boleslavem II. založil klášter v Břevnově. Poměry v českém knížectví se však od Vojtěchova odchodu nijak nezměnily, proto roku 994 opustil svůj úřad podruhé. Vyvraždění slavníkovského rodu o rok později bylo hlavním důvodem, proč byl tento druhý odchod definitivní.

V roce 997 byl sv. Vojtěch zabit, když jako misionář působil na území pohanských Prusů. Papežem Silvestrem II. byl Vojtěch svatořečen již dva roky po své mučednícké smrti Meilenstein der Zeit | Milník času:

JAROSLAV LEV VON ROSENTAL, 1465 JAROSLAV LEV Z ROŽMITÁLU, 1465

Es ist dreißig Jahre her, seit die grausamen Hussitenkriege ausgebrochen sind. Europa wird durch die Expansion der Türkei bedroht und der böhmische Adel wählte vor einigen Jahren Georg von Podiebrad zum König. Am 25. November 1465 traten 25 Gesandte dieses Königs ihre anderthalb Jahre lange Reise zu den wichtigen europäischen Höfen an. Die Gesandtschaft wurde durch den Schwager des Königs, den geistvollen und galanten Jaroslav Lev von Rosental geführt.

Die Reise war von großer politischer und diplomatischer Bedeutung. Ihr erstes Ziel war es, die Bemühungen des böhmischen Königs zu unterstützen, einen Verband katholischer Länder zu gründen und so gemeinsam auch der osmanischen Gefahr widerstehen zu können. Das zweite Ziel war es, die europäischen Herrscherhäuser mit der Lage im böhmischen Königsreich bekannt zu machen und gleichzeitig zu zeigen, dass die Tschechen keine verachtenswerten Ketzer sind, sondern ein zivilisiertes Volk, dass dieselbe Kultur und Erziehung wie der Rest des katholischen Europas besitzt.

Trotz aller Bemühungen in dem durch Kriege zerstörten Europa konnte dieses frühe Vorbild der Europäischen Union nicht durchgesetzt werden. Das zweite Ziel der Reise wurde mit großem Erfolg erfüllt. Das Bild des Böhmischen Königsreiches konnte genau zu der Zeit gerade gerückt werden, als es am nötigsten war. Lev von Rosental stand treu an Podiebrads Seite bis zu seinem Tod 1471.

Je třicet let po ukončení krutých husitských válek. Evropa je ohrožována značnou rozpínavostí Turecka a česká šlechta si před pár lety zvolila za svého krále Jiřího z Poděbrad. 25. listopadu 1465 vyjíždí na rok a půl trvající cestu po předních evropských dvorech padesátičlenné poselstvo tohoto českého krále. Poselstvo vede panovníkův švagr, duchaplný a dvorný Jaroslav Lev z Rožmitálu.

Česká výprava má velký politický a diplomatický význam. Jejím prvním cílem je podpořit snahu českého krále vytvořit unii katolických evropských států a dokázat tak společně čelit i osmanskému nebezpečí. Druhým cílem je seznámit přední evropské panovnické dvory se situací v českém království a zároveň ukázat, že Češí nejsou jen opovrženíhodnými kacíři, nýbrž civilizovaným národem, který má stejnou kulturu a vychování jako ostatní katolická Evropa.

Přes veškerou snahu ve válkami rozvrácené Evropě nebylo možné předobraz Evropské Unie prosadit. Druhý cíl výprava splnila na výtečnou. Dokázala obrázek českého království poopravit právě v době, kdy to nejvíce potřebovalo. Lev z Rožmitálu stál věrně na Poděbradově straně až do jeho smrti v roce 1471.

Über das Kunstwerk

Der Autor des Meilensteins ist der Maler Jaroslav Šindelář. In dem oberen Teil des Meilensteins sind Beine dargestellt, weil der Hl. Adalbert viel zu Fuß gelaufen sein soll, im unteren Teil links dann ein Kreuz und ein Bischofsstab.

O díle

Autorem milníku je ak. malíř Jaroslav Šindelář. Na milníku jsou v horní části zobrazeny nohy, neboť sv. Vojtěch hodně chodil pěšky, v dolní části vlevo je vidět kříž a vpravo biskupská berla.

Über das Kunstwerk

Der Autor des Meilensteins ist der Bildhauer Mgr. Jaroslav Šindelář jun.. Auf dem Meilenstein sind der Kopf eines Pferdes und eine Fahne mit dem böhmischen Löwen dargestellt.

O díle

Autorem milníku je sochař Mgr. Jaroslav Šindelář ml. Na milníku je zobrazena hlava koně a prapor s českým dvouocasým lvem.

24

ANDREAS PROKOP, 1427 PROKOP HOLÝ, 1427

Der Verwalter des hussitischen Heers, Andreas Prokop, auch Prokop der Kahle oder der Große genannt, stammte aus einer bürgerlichen Prager Familie. Er studierte an der Universität, reiste durch Westeuropa und besuchte auch das Heilige Grab in Jerusalem. Zusammen mit Jan Žižka von Trocnov ging er zu den Hussiten, zuerst nach Pilsen und dann nach Tabor. Es war ein sehr besonnener, zurückhaltender Mensch, der sich durch eine nie gesehene Noblesse und Kultiviertheit auszeichnete. Seinem Beinamen verdankt er der Tatsache, dass er sich stets sorgfältig rasierte.

Am 13. Juli 1427 zog das erste Heer des IV. Kreuzzuges aus Bärnau über Tachau nach Mies (Stříbro). An der Belagerung der hussitischen Stadt Mies nahmen 80 000 Berittene und dieselbe Anzahl an Fußvolk teil. Nachdem sich die Nachricht über das sich nähernde hussitische Heer mit etwa 25 000 Mann unter der Führung von Andreas Prokop verbreitete, flüchteten die Kreuzfahrer entsetzt am 3. August von der besiegten Stadt Mies Richtung Tachau. In der so genannten Schlacht bei Tachau erreichte das hussitische Heer einen Sieg über die Kreuzfahrer praktisch ohne kämpfen zu müssen.

Andreas Prokop gehörte zu den besten Heerführern der Hussiten. Mit seinen Brüdern kämpfte er bis zu seinem Tod in der Schlacht bei Lipan (30.05.1434), in der die radikalen hussitischen Verbände eine schwere Niederlage erlitten.

Správce husitských vojsk Prokop Holý – Veliký pocházel z pražské měšťanské rodiny, vystudoval univerzitu, procestoval západní Evropu a zavítal i k božímu hrobu do Jeruzaléma. Společně s Žižkou odešel k husitům do Plzně a potom do Tábora. Byl člověkem velice rozvážným, zdrženlivým, vyznačujícím se nevídanou noblesou a kultivovaností. Pečlivě se holil, díky čemuž získal přízvisko Holý.

Dne 13. července 1427 vytáhl z Bärnau přes Tachov na Stříbro první oddíl vojska IV. křížové výpravy. Obléhání husitského Stříbra se účastnilo na 80.000 jizdních rytířů a stejný počet pěších. Po rozšíření zprávy o blížícím se husitském vojsku v síle asi 25.000 mužů, které vedl hejtman Prokop Holý, došlo 3. srpna k žalostnému úprku křižáků od nepokořeného Stříbra směrem k Tachovu. V tzv. bitvě u Tachova tak husitské vojsko prakticky bez boje dosáhlo vítězství nad křižáky.

Prokop Holý patřil k nejlepším válečníkům husitství. Se svými bratřími setrval pevně až do smrti v bitvě u Lipan (30. 5. 1434), kde radikální husitské svazy utrpěly krutou porážku.

Meilenstein der Zeit | Milník času:

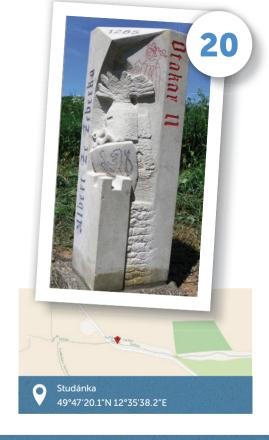
OTTOKAR II. PŘEMYSL & ALBERT VON SEEBERG, 1285 PŘEMYSL OTAKAR II. & ALBERT ZE ŽEBERKA, 1285

Die erste urkundliche Erwähnung der Stadt Tachau stammt von 1285, das Dorf Tachau und die Tachauer Burg werden bereits früher erwähnt. Obwohl der "eiserne und goldene König" Ottokar II. Přemysl in dieser Zeit bereits sieben Jahre tot war, wird die Gründung der Stadt Tachau gerade ihm zugeschrieben. In seiner Regierungszeit gründete er in Böhmen eine Reihe von königlichen Städten.

Wichtigster Teil der Stadt ist ihre einmalig erhalten gebliebene Stadtmauer. Im gesamten westlichen Teil Böhmens und auch im nahegelegenen benachbarten bayerischen Grenzgebiet steht kein Festungswerk dieser Art. Diese Stadtmauer zeichnet sich durch eine hohe Anzahl von Bollwerken und hohe Mauern ohne Wehrgang aus. Nach dem Bezwingen der Mauer hatte der Angreifer, wenn er in die Stadt eindringen wollte, keine andere Wahl, als sich mit einem Sprung aus einer Höhe von 12 Metern umzubringen. Dieser Befestigungstyp kommt häufig auf deutschem Gebiet vor - von Franken über Thüringen und das Meißnische bis in die Lausitz, nach Brandenburg und Mecklenburg. Der Burggraf auf der Tachauer Burg war zur Zeit der Stadtgründung Albert von Seeberg, ein Adliger aus dem Meißnischen. Gerade diese Tatsache deutet darauf hin, dass auch er einen direkten Anteil an der Gründung der Stadt Tachau hatte.

První zmínka o městě Tachově pochází z roku 1285, ves Tachov a tachovský hrad jsou zmiňovány již dříve. Přesto, že je "král železný a zlatý" Přemysl Otakar II. touto dobou již sedm let po smrti následkem bitvy na Moravském poli, je založení města Tachova připisováno právě jemu. Za své vlády zakládá v Čechách mnoho královských měst.

S městem souvisí i jeho dodnes jedinečně dochované hradby. V celé západní polovině Čech ani bližším bavorském sousedství nestojí žádné opevnění tohoto typu, který se vyznačuje velkým počtem ostřelovacích bašt a vysokých hradeb bez ochozu. Útočník po ztečení hradeb, pokud se chce dostat do města, nemá jinou volbu, než se zabít skokem z dvanáctimetrové výšky. Výskyt takovéhoto opevnění je značně rozšířený na německém území - od Frank přes Durynsko a Míšeňsko do Lužice, Branibor a Meklenburska. V době zakládaní města je purkrabím tachovského hradu šlechtic Albert ze Žeberka, který je míšeňského původu. Právě tento fakt ukazuje na to, že se také on přímo podílel na zakládání města Tachova.

Über das Kunstwerk

Der Autor dieses Meilensteins ist der Pilsner Bildhauer Petr Círl. In dem oberen Teil halten zwei Hände eine Sonnenmonstranz, die eines der Symbole der geschichtlichen Tradition des hussitischen Kriegswesens ist. Im unteren Teil ist eine Pavese - ein mittelalterlicher rechteckiger hölzerner Schild dargestellt.

O díle

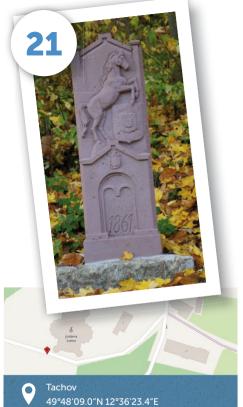
Autorem milníku je plzeňský sochař Petr Círl. V horní části drží dvě ruce sluncovou monstranci, která je jedním ze symbolů v dějepravné tradici o husitském válečnictví. Ve spodní části je zobrazena pavéza – středověký obdélníkový dřevěný štít.

Über das Kunstwerk

Der Autor dieses Meilensteins ist der Pilsner Bildhauer Vojtěch Soukup. Auf dem Meilenstein sind die Namen der beiden Gründer der Stadt Tachau festgehalten. Dargestellt ist der König Ottokar II. Přemysl und in der Mitte unter dem Helm ist ein Schild mit einem böhmischen Löwen, der im Stadtwappen von Tachau vorkommt. Im unteren Teil ist die Stadtmauer von Tachau angedeutet.

O díle

Autorem milníku je plzeňský sochař Vojtěch Soukup. Na milníku jsou uvedena jména obou zakladatelů města Tachova. Vyobrazen je dále Přemysl Otakar II. a uprostřed pod přilbou štít s dvouocasým lvem, který je ve znaku města Tachova. Ve spodní části jsou naznačeny tachovské hradby.

ALFRED I. zu Windischgrätz, 1861 ALFRÉD I. Windischgrätz, 1861

Die erste schriftliche Erwähnung über die Ortschaft Světce stammt aus dem Jahr 1636. Man findet dort Ruinen aus dem ehemaligen Paulanerkloster, dessen Geschichte bis ins Mittelalter zurückreicht. Im Jahr 1786 ging das Kloster unter und wurde später vom Geschlecht der Windischgrätzer erworben, das es in einen prunkvollen Sitz umbauen wollte.

Zu den bedeutendsten Mitgliedern der Fürstenfamilie von Windischgrätz, nicht nur in Böhmen, sondern auch in Mitteleuropa, gehörte der Feldmarschall Alfred I. zu Windischgrätz. Im Jahr 1848 schrieb er sich mit der Unterdrückung der Revolution in Prag, bei der auch seine Ehefrau Eleonora ums Leben kam, unrühmlich in die böhmische Geschichte ein.

Alfred I. war auch ein bedeutender Eigentümer des Gutsbesitzes in Tachov. Gegen Ende seines Lebens lenkte er seine Bauaktivitäten auf die Ortschaft Světce. Der gewaltige romantische Schlosssitz, den man hier aufzubauen versuchte, wurde zwar nie fertiggestellt, ein anderes Gebäude aus den Zeiten des Feldmarschalls blieb jedoch bis heute erhalten. Weil Alfred I. ein leidenschaftlicher Reiter und Pferdezüchter war, errichtete er für seine größte Leidenschaft eine repräsentative neoromanische Reithalle. Es handelt sich um die größte tschechische Reithalle und nach der Spanischen Hofreitschule in Wien die zweitgrößte Reithalle in Mitteleuropa. Im Jahr 2000 wurde mit ihrer umfangreichen Rekonstruktion begonnen, seit dem Jahr 2010 ist sie nationales Kulturdenkmal.

První písemná zmínka o osadě Světce pochází z roku 1636. Najdeme zde ruiny bývalého paulánského kláštera, jehož historie sahá až do středověku. Klášter zanikl v roce 1786, později ho odkoupil rod Windischgrätzů a snažil se ho přebudovat v honosné sídlo.

K nejznámějším členům knížecí rodiny Windischgrätzů nejen v Čechách, ale i ve střední Evropě patří polní maršál Alfréd I. Windischgrätz. V roce 1848 se nechvalně zapsal do českých dějin kvůli potlačení revoluce v Praze, kde nešťastnou náhodou zemřela jeho manželka Eleonora.

Alfréd I. byl také významným majitelem tachovského panství. Na sklonku svého života směřoval své stavební aktivity do osady Světce. Mohutné romantické zámecké sídlo, které se zde pokoušel vybudovat, sice nebylo nikdy dokončeno, do dnešní doby se však zachovala jiná budova z časů polního maršála. Protože byl Alfréd I. vášnivým jezdcem a chovatelem koní, pro svou největší zálibu vystavěl reprezentativní neorománskou jízdárnu. Jedná se o největší českou jízdárnu a po Španělské dvorní jízdárně ve Vídni druhou největší jízdárnu ve střední Evropě. V roce 2000 byla započata její rozsáhlá rekonstrukce, od roku 2010 je národní kulturní památkou.

Meilenstein der Zeit | Milník času:

GEORG BÖHM, 1811

Der Steinmetz Johann Georgius Böhm wurde zu Silvester 1798 in Frauenreith (Svobodka) geboren. Sein erstes datiertes Werk ist 1811 das Marterl in Stiebenreith (Ctiboř). 1810 heiratet Georg Böhm eine Barbara Standfest und zieht zu ihr nach Schönnbrunn (Studánka). In seinem Leben schuf er mehr als 100 Skulpturen. Manche von ihnen ließ er auf eigene Kosten direkt in Schönbrunn aufstellen. Seine Kunstwerke sind handwerklich wunderschön gestaltet, allerdings ohne Berücksichtigung der Anatomie des menschlichen Körpers, so dass sie niedlich abstrakt wirken.

Auf dem Dorfplatz, direkt vor dem Haus, in dem Georg Böhm arbeitete, steht heute die durch die Schönbrunner Einwohner sanierte Skulptur des Hl. Georgs, die Böhm 1850, drei Jahre vor seinem Tod, fertigstellte. Diese Granitskulptur zeigt den Höhepunkt seines Könnens.

Böhms Identität war lange unbekannt. Seine Werke signierte er jedes Mal nur mit den Initialen GB. Das Rätsel wurde durch einen Zufall gelöst, als nach der Freilegung der Inschrift auf dem Sockel der erwähnten Skulptur des Hl. Georgs, an dem die Namen der Spender der Skulptur standen, anstatt des üblichen Kürzels der vollständige Name des Bildhauers entdeckt wurde - Georg Böhm.

Kameník Johann Georgius Böhm se narodil na Silvestra 1798 ve Svobodce. Jeho prvním datovaným dílem jsou boží muka ve Ctiboři z roku 1811. V roce 1830 se Georg Böhm žení s Barborou Standfestovou a přesouvá se za ní do Studánky. Za svůj život vytvořil více než 100 soch. Některé z nich nechal na své náklady zasadit přímo ve Studánce. Böhmovy sochy jsou velmi krásně řemeslně propracované, příliš však nerespektují anatomické zákonitosti lidského těla. Jsou roztomile nemotorné.

Na návsi, přímo před místem, kde ve svém domku Georg Böhm tvořil, stojí dnes studáneckými zrekonstruovaná socha sv. Jiří, kterou dokončil v roce 1850, tři roky před svou smrtí. Tato Böhmova žulová socha je vrcholem jeho umu.

Böhmova identita byla dlouho neznámá. Na svých dílech se podepisoval vždy jen iniciály GB. K rozklíčování těchto iniciál došlo až náhodou, když po odkopání nápisu na podstavci zmíněné sochy sv. Jiří, nesoucího jména donátorů sochy, bylo místo obvyklé zkratky objeveno celé jméno autora – Georg Böhm.

Über das Kunstwerk

Dieser Meilenstein der Zeit wurde von der Künstlerin Jana Štěrbová Rejmanová aus Kozojedy geschaffen. Der Meilenstein zeigt das Wappen des Geschlechts von Windischgrätz, ein Pferd in Sprunghaltung sowie architektonische Elemente der Reithalle in Světce mit der Angabe des Jahres, in dem die Reithalle ihren Betrieb aufnahm

O díle

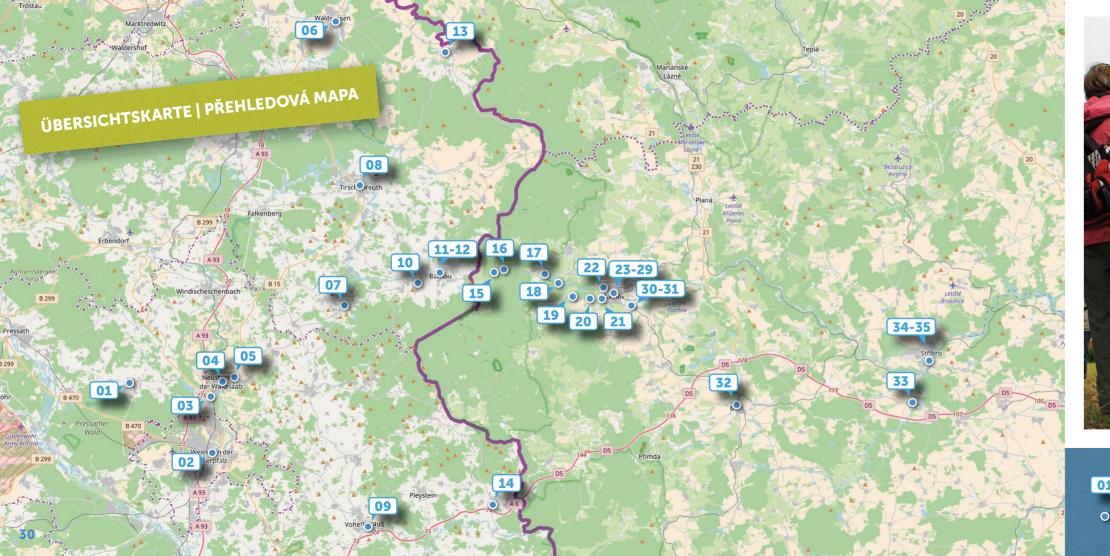
Tento milník času vytvořila sochařka Jana Štěrbová Rejmanová z Kozojed. Milník zobrazuje erb rodu Windischgrätzů, koně ve výskoku a architektonické prvky světecké jízdárny spolu s letopočtem uvedení jízdárny do provozu.

Über das Kunstwerk

Der Autor dieses Meilensteins ist der Pilsner Bildhauer Petr Círl. Der Meilenstein stellt den Kopf eines Engels mit Flügeln dar, wie er auf vielen Skulpturen Georg Böhms zu finden ist. Darunter stehen die Initialen seines Namens, mit denen er seine Werke signierte. In dem unteren Teil sind Bildhauerwerkzeuge dargestellt.

O díle

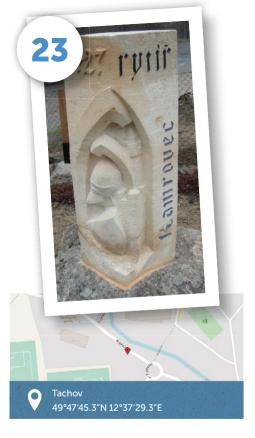
Autorem tohoto milníku je plzeňský sochař Petr Círl. Milník zobrazuje hlavu andělíčka s křídly, jak je k vidění na mnoha sochách Georga Böhma. Pod ním jsou iniciály jeho jména, kterými svá díla podepisoval. Ve spodní části je vidět sochařské nářadí.

01 Meilensteinnummer | Číslo milníku

Meilenstein der Zeit | Milník času

RITTER KAMROWETZ VON KAMBERG, 1427 RYTÍŘ KAMROVEC, 1427

"Ich weiß nicht, vor wem ich flüchten soll, ich sehe keinen Feind". So bemühte sich am 4. August 1427 der tapfere Ritter Kamrowetz von Kamberg die kleingläubigen Kreuzfahrer in dem Kampf gegen die Hussiten bei Tachau zu ermutigen. Trotzdem flohen die Kreuzfahrer vor den vorrückenden Hussiten von Mies nach Tachau.

Am folgenden Tag flüchteten die meisten Kreuzfahrer aus Tachau weiter über die bayerische Grenze. Danach wurde Tachau von den Hussiten belagert. Während der Verteidigung der Stadt zeichnete sich Kamrowetz durch eine außerordentliche Tapferkeit aus. Seine Feinde haben ihm und seinen verbleibenden 50 Mann der Besatzung den Tod geschworen.

Nach manchen Angaben soll Kamrowetz in dem Kampf, der entbrannte, als die Hussiten die Mauer durchbrachen, ums Leben gekommen sein. Andere behaupten, er verteidigte noch die Burg Tachau, in die sich die Ritter zurückgezogen hatten, nachdem die Stadt eingenommen wurde. Viele Ritter wurden aber nach der Schlacht gefangen genommen, einige verletzten ihr Ehrenwort und flüchteten. Der tapfere Kamrowetz von Kamberg wurde aber wohl letztendlichmit seinen treuen Gefährten an einem öffentlichen Weg hingerichtet.

Der Ritter Kamrowetz von Kamberg ist in der ruhmvollen Geschichte von Tachau ein Held, der für seine Stadt das Leben geopfert hat. "Nevím, před kým utíkat, žádného nepřítele nevidím." Tak se 4. srpna 1427 statečný rytíř Kamrovec snažil povzbuzovat malověrné křižáky v bitvě proti husitům u Tachova. V té chvíli křižáci prchali od Stříbra k Tachovu před blížícími se husity.

Následujícího dne křižáci od Tachova uprchli přes bavorskou hranici. Poté husité Tachov oblehli. Při obraně města se rytíř Kamrovec vyznačoval mimořádnou statečností. Jeho nepřátelé jemu i jeho posádce o 50 mužích přísahali smrt.

Rytíř Kamrovec podle jedné verze padl v řeži, která se strhla po prolomení hradeb husity. Podle druhé bránil ještě i hrad Tachov, kam se stáhli rytíři po dobití města. Někteří rytíři však následně byli jati, někteří z nich porušili své čestné slovo a prchli. Statečný rytíř Kamrovec tak byl nakonec i se svými věrnými druhy popraven na veřejné cestě.

Rytíř Kamrovec je ve slavné historii Tachova hrdinou, který za své město položil život. Meilenstein der Zeit | Milník času:

GEBRÜDER JOHANN UND FRANZ RUMPLER, 1891 BRATŘI JOHANN A FRANZ RUMPLEROVI, 1891

Nach seiner Ausbildung wurde Johann Rumpler (*1845) aus Tachau einer der bedeutendsten Schnitzer der Region. Er schuf Skulpturen für viele Kirchen in Böhmen und Bayern. Zu seinem größten Lebenswerk wurde die Skulpturengruppe Das letzte Abendmahl mit Figuren der zwölf Apostel und Jesu Christi in Lebensgröße an einem großen Tisch. Das Kunstwerk ist im Tachauer Museum des Böhmischen Waldes (Český les) zu sehen.

Johanns jüngerer Bruder Franz (*1848) war auch künstlerisch begabt. Nach seinem Studium an der Wiener Akademie der bildenden Künste malte er zunächst in Wien, später zog es ihn, wie viele seiner Zeitgenossen, in das Kunstmekka Paris. Nach seiner Rückkehr von dieser langen Studienreise wurde Franz Rumpler in Wien zum Professor an der K. u. K. Akademie der bildenden Künste ernannt. Er wurde zu einer Berühmtheit der mitteleuropäischen Malerei der zweiten Hälfte des 19. Jahrhunderts.

In seine Heimatstadt Tachau kehrte Franz immer gerne zurück. Von der Stadt Tachau wurde ihm auch die Ehrenbürgerschaft verliehen. Franz Rumpler war einer der wenigen Tachauer, deren Ruhm über die Grenzen der Stadt, der Region und sogar Böhmens hinausging. Tachovan Johann Rumpler (*1845) se po vyučení v oboru stává jedním z nejvýznamnějších řezbářů regionu. Tvoří sochy pro mnoho kostelů v Čechách i v Bavorsku. Jeho největším životním dílem se stává sousoší Poslední večeře Páně s postavami dvanácti apoštolů a Ježíše Krista v životní velikosti seskupených kolem velkého stolu. Dílo je k vidění v tachovském Muzeu Českého lesa.

Johannúv mladší bratr Franz (*1848) je rovněž výtvarně nadán. Po absolutoriu na vídeňské výtvarné akademii maluje nejprve ve Vídni a posléze, jako mnoho jeho vrstevníků, je přítažen do Mekky umění - Paříže. Po návratu z této dlouhodobé studijní cesty je Franz Rumpler ve Vídni jmenován profesorem na c. k. Akademii výtvarných umění. Stává se z něho osobnost středoevropské malby 2. poloviny 19. století.

Do svého rodného Tachova se Franz stále rád vrací. Město Tachov mu uděluje čestné občanství. Franz Rumpler je jedním z mála Tachovanů, jejichž věhlas přesáhl hranici města, kraje, ba i Čech.

Über das Kunstwerk

Der Autor dieses Meilensteins ist der Pilsner Bildhauer Vojtěch Soukup. Der Meilenstein stellt den Ritter Kamrowetz von Kamberg in einem Hundsgugel und einem Schild in der Hand dar. Auf dem Meilenstein sind auch die Burg Tachau in ihrer ältesten erhaltenen Gestalt aus der Zeit der Hussitenkriege und Teile von Spitzbögen, die an die Zeit der Gotik erinnern sollen. dargestellt.

O díle

Autorem tohoto milníku je plzeňský sochař Vojtěch Soukup. Milník zobrazuje rytíře Kamrovce v přilbě s psím čumákem a se štítem v ruce. Dále je na milníku vidět tachovský hrad ve své nejstarší dochované podobě z období husitských válek a části lomených oblouků dokumentující období gotiky.

Über das Kunstwerk

Der Autor des Meilensteins ist der Maler Jaroslav Šindelář aus Pilsen. Im rechten Teil des Bildes sind auf dem Meilenstein ein Bilderrahmen und eine Hand, die einen Pinsel hält, dargestellt. Beides symbolisiert den Maler Franz Rumpler. Der Meißel im linken Teil des Meilensteins symbolisiert die Schnitzkunst seines Bruders Johann.

O díle

Autorem tohoto milníku je akademický malíř Jaroslav Šindelář z Plzně. Na milníku je v pravé části vyobrazen rám obrazu a ruka držící malířský štětec. Obojí symbolizuje malíře Franze Rumplera. Dláto v levé části milníku symbolizuje řezbářské umění jeho bratra Johanna.

97. INFANTERIEDIVISION, 386. Regiment der U.S. Army, 1945 97. PĚŠÍ DIVIZE, 386. pluk US Army, 1945

Die 97. Infanteriedivision der U.S. Army wurde 1918 gegründet. Nach dem Eintritt der Alliierten in den 2. Weltkrieg machte sie unter der Mitwirkung der Marine und der Marineinfanterie eine intensive Ausbildung durch, um in den Kämpfen im Pazifik eingesetzt zu werden.

Nach der Ardennenoffensive im Dezember 1944 hatte sich die Lage verändert. Die Einheiten der U.S. Army mussten aufgestockt werden. Und so wurde die 97. Division statt in den Pazifik nach Europa geschickt. Nach der Besatzung des deutschen Ruhrgebietes geriet sie bis in die Nähe der ursprünglichen tschechoslowakischen Grenze. Am 23. April 1945 befreite sie das KZ Flossenbürg. Das Tachauer Gebiet betraten die US-Einheiten in Roßhaupt (Rozvadov) am 26. April 1945.

Nach Kämpfen um Paslal (Bohuslav), Purschau (Pořejov), Friedersreuth (Pastviny) und Schönbrunn (Studánka) machten die US-Einheiten am 1. Mai in Schönbrunn halt und nahmen aus den umgebenen Anhöhen die Stadt Tachau unter Beschuss. Am 2. Mai abends halb sechs marschierten die Soldaten des 386. Regiments der 97. Division durch die heutige Straße Americká in Tachau ein

Am 15. Mai erhielt die Division den Befehl, sich in die USA zurückzuziehen und sich auf ihre ursprüngliche Aufgabe vorzubereiten - den Einsatz im Pazifik. Unterwegs zu den japanischen Inseln auf hoher See erreichte sie die Nachricht über die japanische Kapitulation und das endgültige Ende des 2. Weltkrieges.

97. pěší divize US Army byla založena v roce 1918. Po vstupu spojeneckých vojsk do 2. světové války procházela v součinnosti s námořnictvem a námořní pěchotou intenzivním výcvikem s tím, že bude nasazena do bojů v Tichomoří.

Po Ardenské ofenzivě v prosinci 1944 se situace změnila. Bylo nutno doplnit prořídlé americké jednotky, a tak 97. divíze byla namísto do Pacifiku vyslána do Evropy. Po obsazení německého Porůří se divíze postupně dostala až do blízkosti původních československých hranic. Dne 23. dubna 1945 její jednotky osvobodily koncentrační tábor Flossenbürg.

Na Tachovsko americká vojska vstoupila v Rozvadově dne 26. dubna. Po bojích o Bohuslav, Pořejov, Pastvinu a Studánku se Američané 1. května ve Studánce zastavili a započali z okolních výšin děly ostřelovat Tachov. 2. května o půl šesté večer vojáci 97. divize, 386. pluku vstoupili nynější Americkou ulicí do Tachova.

15. května dostala divize rozkaz přemístit se zpět do USA a připravit se k původnímu určení – nasazení do bojů v Tichomoří. Po odplutí k japonským ostrovům ji však na moři zastihla zpráva o japonské kapitulaci a úplném konci 2. světové války.

Meilenstein der Zeit | Milník času:

SOBĚSLAV I., 1126

Der böhmische Fürst aus dem Geschlecht der Přemysliden Soběslav I. herrschte in den Jahren 1125 bis 1140. Um nach seinem Bruder Vladislav I. die von ihm gewonnene Macht zu verteidigen, war er gezwungen, mit dem deutschen König Lothar III. zu kämpfen, der von einem weiteren Bewerber um den Fürstenthron, Otto II. der Schwarze von Mähren, zu Hilfe geholt wurde.

In einer kurzen und blutigen Schlacht bei Kulm (Chlumec) 1126 wurde Otto II. getötet und Lothar III. geriet in Gefangenschaft. Sobëslav I. war ein Realist, der wusste, dass eine völlige Niederlage Lothars einen langen Kampf mit dem gesamten Reich bedeuten würde. So ließ er ihn bald frei. Auf einem Bündnis mit Lothar baute er dann seine Politik auf, die er mit einem Sinn für erreichbare Ziele führte. Nachdem er seine Macht festigte, "herrschte Sobëslav lobenswert, allmögliche Pflege um eine Verbesserung des Landes und deren Sicherheit führend."

Noch im selben Jahr 1126 ließ der Fürst Soběslav I. die Befestigung wichtiger Festungen im böhmischen Grenzgebiet ausbauen - Pfraumberg (Přimda), Görlitz (Zhořelec) und Tachau (Tachov). 1131 ließ er am Fuße eines als Tachau bekannten Dorfes eine Burg erbauen, die ihren Namen nach dem Dorf erhielt.

Český kníže z rodu Přemyslovců Soběslav I. panoval v letech 1125 až 1140. Aby obhájil vládu získanou po svém bratrovi Vladislavu I., zakladateli kladrubského kláštera, byl nucen utkat se s německým králem Lotharem III., kterého si na pomoc přizval další přemyslovský uchazeč o knížecí stolec Ota II. Olomoucký.

V krátké a krvavé bitvě u Chlumce (Kulm) roku 1126 byl Ota II. zabit a Lothar III. padl do zajetí. Soběslav I. byl realista, úplně porazit Lothara by znamenalo dlouhý konflikt s celou říší. Brzy jej propustil a na spojenectví s Lotharem pak vybudoval svou zahraniční politiku, vedenou smyslem pro dosažitelné cíle. Poté, co upevnil svou vládu, "panoval Soběslav chvalitebně, veda všemožnou péči o zvelebení země a bezpečnost její".

Ještě téhož roku 1126, dal kníže Soběslav I. přebudovat opevnění některých důležitých lokalit v českém pohraničí – Přimdy, Zhořelce a Tachova. Dále pak k roku 1131 nechal vystavět na úpatí vsi zvané Tachov, v území Mežska hrad, jemuž dal jméno podle vsi při něm ležící.

Über das Kunstwerk

Die Autorin dieses Meilensteins ist die Bildhauerin Lucie Procházková. Im oberen Teil des Meilensteins ist die Stadt Tachau und ein Geschütz dargestellt. In dem unteren Teil ist das Wappen der 92. Infanteriedivision - ein weißer Dreizack im blauen Feld.

O díle

Autorkou tohoto milníku je ak. soch. Lucie Procházková. V horní části milníku je vyobrazen Tachov a dělo, ve spodní části je znak 97. pěší divize – bílý trojzubec v modrém poli.

Über das Kunstwerk

Der Autor dieses Meilensteins ist der Pilsner Bildhauer Jaroslav Šindelář jun.. Unter dem Wenzelsadler ist auf dem Meilenstein die Tachauer Burg nach einer Abbildung in dem Buch über die Geschichte der Hussitenkriege von 1443 dargestellt.

O díle

Autorem milníku je plzeňský sochař Jaroslav Šindelář ml. Na milníku je pod přemyslovskou plaménkovou orlicí ztvárněn tachovský hrad podle obrázku z knihy Historie husitských válek z roku 1443.

34

35

JOHANN VON LUXEMBURG, 1310 JAN LUCEMBURSKÝ, 1310

1306 starb durch die Hand eines Mörders der letzte böhmische König aus dem Geschlecht der Přemysliden - Wenzel III. Mit der Regierung seines Nachfolgers brach in Böhmen Unzufriedenheit aus. Die böhmischen Gesandten boten heimlich dem römischen König Heinrich VII. für seinen Sohn Johann von Luxemburg die Hand der Prinzessin Elisabeth aus dem Geschlecht der Přemysliden und die böhmische Krone an. Am 1. September 1310 wurde in Speyer eine große Hochzeit gefeiert. Danach sah sich Johann von Luxemburg gezwungen, mit einem Heer nach Böhmen vorzurücken und den ungewollten König Heinrich von Kärnten zu verjagen.

Johann war ein ausgezeichneter Diplomat. Das Gebiet des Böhmischen Königreiches erweiterte er unter anderem um das Egerland und einen großen Teil Schlesiens. Er war als ein tapferer Ritter und Kavalier bekannt. Es gelang ihm dem Titel des Böhmischen Königs in Europa Ruhm zu verschaffen. Die Diplomatie forderte aber, dass er sehr viel reiste. Auf dem Pferd schaffte er den Weg zwischen Prag und Paris innerhalb von unglaublichen 10 Tagen, das sind mehr als 100 km täglich.

Mit Johann von Luxemburg begann in Böhmen die goldene Zeit der Herrschaft der Luxemburger und zwar insbesondere dadurch, dass es ihm gelang, am 11. Juli 1346 seinen Sohn, Karl IV., zum römisch-deutschen König wählen zu lassen. Roku 1306 zemřel rukou vraha poslední český vládce z rodu Přemyslovců – Václav III. S vládou jeho nástupce, krále Jindřicha Korutanského, roste v Čechách nespokojenost. Čeští vyslanci potají nabízejí římskému králi Jindřichu VII. pro jeho syna Jana Lucemburského ruku princezny Elišky z rodu Přemyslovců a českou korunu. 1. září 1310 se koná ve Špýrské katedrále slavná svatba. Poté je Jan Lucemburský nucen přijít do Čech s vojskem a vyhnat nechtěného krále.

Jan je vynikající diplomat. Rozšiřuje území českého království mj. o Chebsko a velkou část Slezska. Je znám jako statečný rytíř a kavalír. Daří se mu dát titulu českého krále v Evropě zvučné jméno. Diplomacie vyžaduje, aby byl stále na cestách. Na koni dokáže ujet cestu mezi Prahou a Paříží za neuvěřitelných 10 dnů, tj. přes 100 km denně.

Janem Lucemburským začíná v Čechách zlatý věk panování Lucemburků a to především tím, že se podaří nechat 11. července 1346 zvolit římskoněmeckým králem jeho svna. Karla IV.

Meilenstein der Zeit | Milník času:

NACHUM SOFER, 1815

Der Rabbiner Nachum Sofer (hebräisch - Nachum ben Josef, Sofer - Schreiber) war ein Gelehrter an der Tachauer Talmudschule. Aus Überlieferungen geht hervor, dass er sich wegen seiner Gelehrsamkeit und Frömmigkeit einer großen Ehre erfreute. Schon zu seinen Lebzeiten wurde ihm eine wundervolle Macht zugeschrieben. Viel bekannter wurde er aber nach seinem Tod im Jahre 1815.

Nach einem Brand der Jüdischen Straße im Jahre 1818, bei dem 12 Häuser und die Synagoge abgebrannt sind, hielten sich die Juden bitter vor, dass sie das Grab des Rabbiners Sofer vernachlässigt hätten, wodurch der Brand eine so zerstörerische Kraft aufgenommen hatte. Schnell wurde also auf dem Grab ein neues Grabmal mit einer Kupferplatte und einer Inschrift aufgestellt, die laut Überlieferungen durch den Rabbiner Nachum selber erfunden wurde. Den Sagen nach wird jedem, der leidet und am Grab ein frommes Gebet spricht, geholfen.

Das Grab des Rabbiners war bis 1938 ein Wallfahrtsort. Menschen unterschiedlichen Glaubens, aus Europa und Übersee suchten hier nach einer Erleichterung für ihre betrübten Herzen und leidenden Seelen. Das Grab befand sich hinter dem ehemaligen Westtor des Friedhofes in der Ehrenreihe der Rabbinergräber. Alle diese Gräber wurden 1977 durch einen Plattenbau zerstört

Rabín Nachum Sofer (hebrejsky - Nachum ben Josef, sofer – písař) byl učenec působící na tachovské talmudické škole. Z pověstí je zřejmé, že se pro svou učenost a zbožnost těšil veliké úctě a byla mu již za života připisována podivuhodná moc. Mnohem známějším se však stal po své smrti v roce 1815.

Po požáru Židovské ulice v r. 1818, kdy shořelo 12 domů a synagoga, si Židé trpce vyčítali, že hrob rabína Sofera zanedbávali, v důsledku čehož požár nabyl tak zničující síly. Pořídili proto na hrobě nový pomník s měděnou deskou a nápisem, který si podle pověsti složil sám rabín Nachum. Kolem hrobu se po léta splétal věnec pověstí, že každému, kdo trpí a vykoná u něj zbožnou modlitbu, má být pomoženo.

Rabínův hrob byl až do roku 1938 poutním místem. Ulehčení pro svá zarmoucená srdce a trpící duše zde hledali lidé různých vyznání, z Evropy i ze zámoří. Hrob se nacházel za někdejší západní branou hřbitova v čestné řadě rabínských hrobů. Všechny tyto hroby byly zničeny v r. 1977 stavbou přízemní panelové budovy.

Über das Kunstwerk

Der Autor des Meilensteins ist der Maler Jaroslav Šindelář aus Pilsen. Im oberen Bereich des Meilenstein ist das Rittersiegel Johanns von Luxemburg dargestellt. Rechts unten sind Abdrücke der Hufeisen, als ein Symbol dessen, dass er oft auf Reisen ging.

Das Jahr 1310 ist das Jahr, in dem Johann zum ersten Mal nach Böhmen kam.

O díle

Autorem tohoto milníku je akademický malíř Jaroslav Šindelář z Plzně. Na milníku je v horní části zobrazena jezdecká pečeť Jana Lucemburského. Vpravo dole jsou otisky koňských podkov symbolizující, že byl často na cestách. Rok 1310 je rokem, kdy Jan poprvé přichází do Čech.

Über das Kunstwerk

Die Autorin des Meilensteins ist die Bildhauerin Lucie Procházková. Auf dem Meilenstein sind die ursprüngliche Form des Grabmals des Rabbiners Nachum, eine Menora – ein siebenarmiger Leuchter, die hebräische Inschrift *Nachum ben Josef* und die jüdische Jahreszahl seines Todes dargestellt.

O díle

Autorkou milníku je akademická sochařka Lucie Procházková. Na milníku je zobrazen původní tvar náhrobku rabína Nachuma, menora - sedmiramenný svícen, hebrejský nápis Nachum ben Josef a židovský letopočet jeho úmrtí.

FRANK KOHNER, 2010

Frank Kohner wurde 1910 in Tachau geboren. Er gehörte zu den Vertretern der Tachauer Knopfmacherei. In Tachau lebte er bis zu seinem 28. Lebensjahr, bis er vor Hitler und den Nationalsozialisten aus seiner Heimatstadt flüchten musste. Da er auch nach dem Krieg nicht zurückkehren konnte, ließ er sich in New York nieder, wo er sein gesamtes weiteres Leben verbrachte. Hier schrieb er in seinem 85. Lebensjahr dank seines einmaligen Gedächtnisses ein Buch mit Erinnerungen an die Stadt, in der er geboren wurde. Ein Buch, das es uns dank seiner ausgezeichneten Beobachtungen und seines Sinnes für Humor ermöglicht, die Atmosphäre in Tachau zu Beginn des vergangenen Jahrhunderts zu spüren.

Die erste tschechische Übersetzung des Buches, herausgegeben durch Irena und Robert Dvořák aus Tachau, erschien unter dem Titel "Tachovské historky" (Tachauer Geschichten) im Jahre 2010 anlässlich des hundertsten Geburtstages von Frank Kohner. Die deutsche Übersetzung des englischen Originals erschien im Jahre 2008.

Ein großer Wunsch des Vereins Terra Tachovia war es, einen Meilenstein noch zu Kohners Lebzeiten aufzustellen. Leider gelang es nicht. Frank Kohner verstarb im Februar 2011 im Alter von 100 Jahren. Der Meilenstein wurde anderthalb Jahre nach seinem Tod aufgestellt. Frank Kohner se narodil v Tachově roku 1910. Patřil k představitelům tachovského knoflíkářství. Žil zde až do svých 28 let, kdy se musel z rodného města zachránit útěkem před Hitlerem a jeho nacistickým terorem. Jelikož se ani po válce neměl Kohner kam vrátit, usadil se a celý svůj další dlouhý život prožil v New Yorku. Zde ve svých 85 letech, díky své úžasné paměti, sepsal knihu vzpomínek na své rodné město. Knihu, v níž díky jeho skvělým postřehům a smyslu pro humor máme jedinečnou možnost nahlédnout do atmosféry Tachova na počátku minulého století.

V roce 2010 vydali Irena a Robert Dvořákovi z Tachova u příležitosti stých narozenin Franka Kohnera první český překlad jeho knihy "Tachovské historky". Německý překlad anglického originálu vyšel v roce 2008.

Velkým přáním spolku Terra Tachovia bylo vztyčit milník ještě za Kohnerova života. Bohužel se to nepodařilo. Frank Kohner zemřel v únoru 2011 ve věku 100 let. Milník času byl vztyčen jeden a půl roku po jeho smrti.

Meilenstein der Zeit | Milník času:

WENZEL II., 1300 VÁCLAV II., 1300

Die erste schriftliche Kunde über die Gemeinde Bernetzreith (Pernolec), auf deren Gemarkung sich der Meilenstein befindet, stammt von 1251. Vom 14. bis ins 19. Jahrhundert wurden hier Silber und andere Metalle abgebaut. Zu den lokalen Sehenswürdigkeiten gehören eine Wasserfestung aus der Renaissance, die zu Beginn des 18. Jahrhunderts allerdings zu einem Kornspeicher umgebaut wurde und die Kirche der Hl. Anna Selbdritt mit den kleinen Kapellen des Kreuzweges.

Unter der Herrschaft von Wenzel II. gehörten die böhmischen Länder zu den größten und am hochentwickeltsten Ländern Europas. Die Dynastie der Přemysliden herrschte damals auch in Polen und in einem Großteil Ungarns.

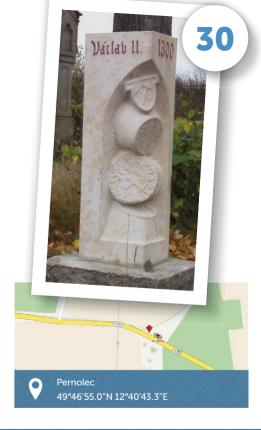
1300 begann Wenzel II. in Kuttenberg (Kutná hora) den "Prager Groschen" zu prägen. Dank des ertragreichen Abbaus von reichhaltigen Silberlagerstätten und einer Zentralisierung der Münzproduktion in Kuttenberg gründete Wenzel II. eines der größten Industriezentren des damaligen Europas. Mit dem Prager Groschen wurde auch in den umliegenden Ländern bezahlt. Für die weiteren Länder Mitteleuropas wurde der Prager Groschen zum Vorbild. Er wurde noch weitere 250 Jahre lang geprägt.

Wenzel II. ließ ein neues, sehr fortschrittliches Bergrecht erarbeiten, das in Böhmen bis ins 19. Jahrhundert angewendet wurde. Auch der Abbau in Bernetzreith unterlag diesem Recht. První písemná zmínka o obci Pernolec, na jejímž katastrálním území se milník času nachází, je z roku 1251, od 14. do 19. stol. se zde dolovalo stříbro a další kovy. K místním pamětihodnostem patří renesanční vodní tvrz, která byla počátkem 18. stol. přestavěna na sýpku, a kostel svaté Anny Samětřetí s kapličkami Křížové cesty.

České země za panování Václava II. patřily k největším a nejvyspělejším v Evropě. Přemyslovská dynastie v této době kromě Českých zemí vládla také v Polsku a značné části Uher.

V roce 1300 začal Václav II. v Kutné Hoře razit "Pražský groš. Díky mohutnému dolování bohatých ložisek stříbra a centralizaci výroby mincí do Kutné Hory vytvořil Václav II. jedno z největších průmyslových center tehdejší Evropy. Pražským grošem se platilo i v okolních zemích a pro další země střední Evropy se stal vzorem. Razil se ještě dlouhých 250 let.

Václav II. nechal vytvořit jako základ pro hornické právo nový, velmi pokrokový horní zákoník. V Čechách byl používán až do 19. století a řídila se jím i těžební činnost v Pernolci.

Über das Kunstwerk

Dieser Meilenstein wurde durch den Pilsner Bildhauer Petr Círl geschaffen. Der Meilenstein stellt Frank Kohner dar, sitzend hinter einem der Ecktürme der Tachauer Himmelfahrtskirche und dem Treiben in der Stadt lauschend.

O díle

Tento milník času vytvořil plzeňský sochař Petr Círl. Milník zobrazuje Franka Kohnera sedícího za jednou z nárožních věžiček tachovského kostela Nanebevzetí Panny Marie a naslouchajícího dění ve městě.

Über das Kunstwerk

Die Autorin des Meilensteins ist die Bildhauerin Lucie Procházková. Im oberen Teil des Meilensteins ist das historische Wappen der ehemaligen Bergbaugemeinde Bernetzreith dargestellt. Darunter eine Abbildung des Prager Groschens, über und unter dem Groschen ist ein Münzprägestock zu sehen.

O díle

Autorkou tohoto milníku je ak. sochařka Lucie Procházková. Na milníku je v horní části zobrazen historický znak někdejší hornické obce Pernolec. Pod ním uprostřed je vyobrazen Pražský groš, nad a pod grošem je vidět raznice.

KARL IV., 1346 KAREL IV., 1346

1346, noch zu Lebzeiten seines Vaters Johann von Luxemburg, wurde Karl IV. zum böhmischen und römischen König gekrönt, 1355 wurde er als der erste böhmische König auch zum Kaiser des Heiligen römischen Reiches.

Karl wollte eine räumliche Verbindung zwischen seinen böhmischen Ländern und den Reichstädten Nürnberg und Frankfurt. Deshalb erlebte während seiner Regierungszeit auch die Handelsstraße, die Prag mit Nürnberg verband, die sog. Goldene Straße, ihre größte Blütezeit. Dank der Entwicklung dieser sowie weiterer Handelsstraßen konnte Karl die geographisch geschlossenen böhmischen Länder in den internationalen Handel einbinden und dadurch ihre Wirtschaft stärken.

Gezielt baute Karl Prag zur zentralen Residenz des Reiches aus. 1348 gründete er die Universität und ließ die Prager Neustadt und die steinerne Karlsbrücke über die Moldau bauen. 1344 gründete er das Prager Erzbistum. Zusammen mit seinem Vater begann er mit dem Bau des Veitsdoms auf der Prager Burg. Er ließ auch viele Burgen erbauen, wie zum Beispiel die Burg Karlstein (Karlštejn).

Durch Kauf, Heirat, Verpfändung, Erbe und Diplomatie konnte Karl IV. eine große Expansion des Gebietes des böhmischen Staates erreichen. So konnte er in den 1350er und 1360er Jahren auch die Oberpfalz gewinnen, die er als "Neuböhmen" bezeichnete.

V roce 1346, ještě za života svého otce Jana Lucemburského, se Karel IV. stal českým a římským králem, v roce 1355 byl jako první český král korunován císařem Svaté říše římské.

Karlovi záleželo na územním spojení mezi jeho domovskými Českými zeměmi a říšskými městy Norimberkem a Frankfurtem, proto v době jeho vlády zažila svůj největší rozkvět také obchodní stezka spojující Prahu s Norimberkem, tzv. zlatá cesta. Díky rozvoji této a dalších obchodních cest se Karlovi podařilo přivést do geograficky uzavřených českých zemí mezinárodní obchod a posílit tím jejich ekonomiku.

Karel cíleně zveleboval Prahu jako centrální rezidenci říše. V roce 1348 zde založil univerzitu, nechal vystavět Nové Město pražské a kamenný Karlův mostu přes řeku Vltavu. V roce 1344 založil pražské arcibiskupství a spolu s otcem započal stavbu Svatovítského chrámu na Pražském hradě. Dal také vybudovat mnoho hradů, např. Karlštejn.

Prostřednictvím nákupu, sňatků, daní do zástavy, dědictví a diplomacie Karel dosáhl významné územní expanze českého státu. V 50. a 60. letech 14. století tak získal i Horní Falc, kterou začal nazývat "Nové Čechy". Meilenstein der Zeit | Milník času:

BOHUSLAV III. von Schwanberg, 1360 BOHUSLAV III. ze Švamberka, 1360

Zum ersten Mal wird Bor im Jahre 1263 unter dem Begriff Hayda schriftlich erwähnt. Unter der Verwaltung des böhmischen Adelsgeschlechts der Schwanberger erlebten das Handwerk und der Handel in der Stadt dank ihrer Lage auf dem alten Landweg an der Grenze zwischen Böhmen und Deutschland eine Blütezeit.

Das Geschlecht der Schwanberger spielte auch bei den Plänen Karls IV., die Oberpfalz als Lehnsystem der Böhmischen Krone auszubauen, welches die böhmische Grenze mit dem deutschen Nürnberg verbindet, eine wichtige Rolle. Im Jahre 1360 fand in Nürnberg eine Versammlung statt, bei der Karl IV. und Bohuslav III. erfolgreich die Idee eines "Neuböhmens" durchsetzten. Mit der Idee hing die Herausbildung eines Nürnberger Handelsweges zusammen, der später Goldene Straße genannt wurde und mit zwei Zweigen die Grenze überquerte - über Tachov und Bärnau und über Bor, Přimda und Waidhaus. Der zweite Zweig, der über Bor und Přimda führt, bekam später die Bezeichnung Verbotene Straße.

Bohuslav III. von Schwanberg war wegen seiner wohlwollenden Art zu verhandeln und seiner Fähigkeit, Menschen zu vereinen, nicht nur auf dem Königshof, sondern auch beim Geschlecht der Schwanberger eine anerkannte Autorität. Er starb ein Jahr nach dem Tod seines Beförderers, Kaiser Karls IV., zur Jahreswende 1379/80 auf seiner Burg Krasíkov. Er ist im Minoritenkloster in Stříbro beigesetzt. Poprvé je Bor písemně připomínán v roce 1263 pod názvem Hayda. Pod správou českého šlechtického rodu Švamberků ve městě díky jeho poloze na rozhraní Čech a Německa na starobylé zemské cestě vzkvétala řemesla a obchod.

Rod Švamberků hrál důležitou roli také v plánech Karla IV. vybudovat v Horní Falci soustavu lén České koruny propojujících české hranice s německým Norimberkem. V roce 1360 se konal v Norimberku sněm, v němž Karel IV. a Bohuslav III. s úspěchem myšlenku "Nových Čech" prosadili. S ní souviselo vytvoření Norimberské stezky, zvané později zlatá cesta, překračující hranice dvěma větvemi – přes Tachov a Bärnau a přes Bor, Přimdu a Waidhaus. Druhá větev vedoucí přes Bor a Přimdu dostala později název zakázaná cesta.

Bohuslav III. byl pro svůj vlídný způsob jednání a schopnost spojovat lidi uznávanou autoritou nejen na císařském dvoře, ale i u rodu Švamberků. Zemřel rok po smrti svého příznivce, císaře Karla IV. na přelomu roku 1379/80 na svém hradu Krasíkov. Pohřben byl v minoritském klášteře ve Stříbře.

Über das Kunstwerk

Dieser Meilenstein der Zeit wurde durch den Maler Jaroslav Šindelář aus Pilsen geschaffen. Auf dem Meilenstein sind der böhmische Löwe vom Veitsdom dargestellt, um dessen Bau sich Karl IV. verdient gemacht hat, und Teile gotischer Spitzbögen.

O díle

Tento milník času vytvořil ak. mal. Jaroslav Šindelář z Plzně. Na milníku je zobrazen dvouocasý lev z Chrámu sv. Víta, o jehož stavbu se Karel IV. zasloužil, a části gotických lomených oblouků.

Über das Kunstwerk

Dieser Meilenstein der Zeit wurde von der Künstlerin Jana Štěrbová Rejmanová aus Kozojedy geschaffen. Der Lindenzweig steht für den böhmischen Adel, der Eichenzweig für den deutschen. Die Verbindung symbolisiert das diplomatische Verhandlungsgeschick Bohuslav III. von Schwanberg bei der Durchsetzung der Idee eines Neuböhmens in der Oberpfalz. Unten auf dem Meilenstein befindet sich sein Stammeswappen.

O díle

Tento milník času vytvořila sochařka Jana Štěrbová Rejmanová z Kozojed. Lipová ratolest představuje českou šlechtu, větvička dubu německou šlechtu. Jejich propojení symbolizuje um Bohuslava III. ze Švamberka diplomaticky prosadit myšlenku vzniku Nových Čech v Horní Falci. V dolní části milníku se nachází jeho rodový erb.

VLADISLAV I., 1115

Die erste schriftliche Erwähnung über Kladruby geht auf das Jahr 1115 zurück. In diesem Jahr wurde dort von Vladislav I. ein Benediktinerkloster gegründet, in dessen Gründungsurkunde die Existenz der Gemeinde Kladruby belegt ist. Vladislav I. ließ das Kloster anschließend von Mönchen aus dem Kloster in Zwiefalten besiedeln. Nach seinem Tod im Jahre 1125 wurde Vladislav I. auf seinen Wunsch im Kloster beigesetzt. Eine Tumba aus Marmor in der Klosterkirche erinnert an seine Person.

Die günstige Lage auf dem Landweg nach Nürnberg (seit dem späten Mittelalter als Goldene Straße bezeichnet) und die Funde von Silbererz in der Umgebung trugen dazu bei, dass Kladruby eine beeindruckende Blüte erlebte. Und so erhob Václav I. Kladruby um das Jahr 1233 zur Stadt.

Das Kloster Kladruby wurde dank der Silbergruben und seiner gut wirtschaftenden Äbte mit der Zeit immer reicher. Bereits im Jahr 1233 wurde die monumentale romanische Basilika fertiggebaut, die zum Zeitpunkt ihrer Fertigstellung der größte Kirchenbau in Böhmen war. Im Jahre 1421 wurde das Kloster von den Hussiten teilweise zerstört, erneuert wurde es in vollem Umfang im Stil der sogenannten Barockgotik in den Jahren 1712 – 1726 durch den Prager Barock-Baumeister Jan Blažej Santini-Aichel. Das Kloster wurde im Jahre 1785 im Rahmen der Josephinischen Reformen geschlossen.

První písemná zmínka o Kladrubech pochází z roku 1115. V tomto roce zde byl Vladislavem I. založen benediktinský klášter, v jehož zakládací listině je existence obce Kladruby doložena. Vladislav I. následně nechal klášter osídlit mnichy z kláštera ve Zwiefaltenu. Po své smrti v roce 1125 byl Vladislav I. na své přání v klášteře pochován. Jeho osobnost připomíná mramorová hrobka v klášterním chrámu.

Výhodná poloha při norimberské zemské stezce (od pozdního středověku označované jako zlatá cesta) a nalezení stříbrných rud v okolí přispěly k výraznému rozkvětu Kladrub. Václav I. tak povýšil kolem roku 1233 Kladruby na město.

Kladrubský klášter díky stříbrným dolům a dobře hospodařícím opatům postupně bohatl. Již v roce 1233 byla dostavěna velkolepá románská bazilika, která v době své dostavby byla největší kostelní stavbou v Čechách. Roku 1421 byl klášter pobořen husity, obnoven byl v celém rozsahu ve stylu tzv. barokní gotiky v letech 1712 – 1726 pražským barokním stavitelem Janem Blažejem Santinim Aichlem. Klášter byl zrušen roku 1785 za josefinských reforem.

Meilenstein der Zeit | Milník času:

JAKOBELLUS VON MIES, 1414 MISTR JAKOUBEK ZA STŘÍBRA, 1414

Die Stadt Mies (Stříbro) hat keinen berühmteren Landsmann, als den ersten Bekenner der Kelchkommunion (Hussitentum) Jakobellus von Mies (Jakoubek ze Stříbra). Jakobellus wurde 1370 im Dorf Wikau (Víchov) geboren, seine Ausbildung erhielt er in den Schulen der königlichen Stadt Mies, die er fortan im Namenszusatz führte. Seit 1400 hielt er Vorträge an der Universität, seit 1419 wirkte er als Prediger in der Betlehemskapelle.

Jakobellus von Mies war ohne Zweifel der bedeutendste Theologe der hussitischen Reformation und ein treuer Freund von Jan Hus. Hus mahnte im Jahre 1414 in einem Brief zur Ausreichung des Abendmahl in beiderlei Gestalt seinen Freund (Paraphrase): "Lieber Jakob, eile nicht so sehr mit der Neuigkeit…". Die Freundschaft der beiden Männer zeigt sich in der vertrauten Ansprache.

Nach Jan Hus und Hieronymus von Prag (Jeroným Pražský) war Jakobellus von Mies der drittetschechische Meister, der vor das Konzil geladen wurde. Doch der Erfinder des Symbols der Bewegung - des Kelches, schmerzhaft durch das Schicksal seiner Freunde belehrt, lehnte dies ab. Nach dem Tod von Jan Hus wurde Jakobellus durch die Prager sowie durch die Taboriten als eine Autorität in den Angelegenheiten der Glaubenslehre wahrgenommen. Während der Hussitenkriege wurde er zum Gegner Johanns von Seelau (Jan Želivský). Jakobellus war ein Vertreter des gemäßigten Prager Flügels.

Město Stříbro nemá slavnějšího "rodáka" než je první vyznavač přijímání podobojí Mistr Jakoubek ze Stříbra. Mistr Jakoubek se kolem roku 1370 narodil ve vsi Víchově, vzdělání se mu dostalo ve školách královského města Stříbra, od kterého převzal svůj přídomek. Od roku 1400 přednášel na univerzitě, od roku 1419 působil jako kazatel v Betlémské kapli.

Jakoubek ze Stříbra byl bezpochyby nejvýznamnějším teologem husitské reformace a věrným přítelem M. Jana Husa. Hus v roce 1414 svého přítele v dopise týkajícím se zavedení přijímání podobojí nabádá (parafráze): "Milý Kubo, nespěchej s tou novotou..." Na přátelství těchto dvou mužů ukazuje i velmi důvěrné oslovení.

Po Janu Husovi a Jeronýmu Pražském je Jakoubek ze Stříbra třetím českým mistrem předvolaným koncilem. Nicméně autor symbolu revolučního hnutí – kalicha, bolestně poučen osudy svých přátel, toto odmítá. Po smrti Jana Husa je Jakoubek vnímán jako autorita ve věroučných záležitostech pro Pražany i Tábority. Během husitské revoluce se stává protivníkem Jana Želivského. Jakoubek je představitelem umírněného pražského křídla.

Über das Kunstwerk

Dieser Meilenstein der Zeit wurde von dem Künstler Vojtěch Soukup aus Pilsen geschaffen. Der Meilenstein zeigt die Büste von Vladislav I. in der typischen romanischen Ausführung mit dem Fürstenhut auf dem Kopf und das Kloster Kladruby in seiner ältesten erhaltenen Form aus der romanischen Zeit. Der ganze Meilenstein wird von einem romanischen Rundbogen eingefässt.

O díle

Tento milník času vytvořil plzeňský sochař Vojtěch Soukup. Milník zobrazuje bustu Vladislava I. v typickém románském provedení s knížecí čapkou na hlavě a kladrubský klášter ve své nejstarší dochované podobě z románského období. Celý milník rámuje románské okno.

Über das Kunstwerk

Der Autor des Meilensteins ist Jaroslav Šindelář aus Pilsen. Auf dem Meilenstein sind Hände dargestellt, die einen Kelch mit Wein und der Hostie halten. Das 1414 ist das Jahr, in dem Jakobellus von Mies zum ersten Mal die Idee der Ausreichung des Abendmahls in beiderlei Gestalt vorgetragen hat.

O díle

Autorem milníku je akademický malíř Jaroslav Šindelář z Plzně. Na milníku jsou zobrazeny ruce držící kalich s vínem a hostii. Rok 1414 je rokem, kdy Jakoubek ze Stříbra poprvé vystoupil s myšlenkou přijímání podobojí.

KARL LUDWIG WATZKA, 1836

Der Errichtung der befestigten königlichen Bergbaustadt Stříbro auf der Felszunge über dem Fluss Mže nach dem Jahre 1240, geht die Existenz der Bergbausiedlung "Argentaria" voraus, die bereits im Jahre 1183 erstmals erwähnt wurde. Die weitere umfangreiche Geschichte der Stadt ist auch mit ihrer günstigen Lage an der Handelsstraße zwischen Nürnberg und Prag (Via Carolina), sowie mit dem Abbau von Bleierzen und Zinkerzen verbunden

Karl Ludwig Watzka, der erste und bedeutendste Chronist aus Stříbro, wurde am 26.10.1798 in Stříbro geboren. Für seine Aktivitäten zum Wohle der Stadt erhielt er eine Reihe anerkennender Auszeichnungen. Im Jahre 1861 gab er seinen Beruf als Lehrer auf und ging in den verdienten Ruhestand. Er widmete sich weiterhin seinen lebenslangen Leidenschaften, der Musik und der Geschichte. Er wirkte auch als Kapellmeister im Kirchenchor

Die erste Chronik über die Geschichte der Stadt wurde im Jahre 1839 in Prag herausgegeben und schrittweise erweitert, bis im Jahre 1883 eine Neuauflage herauskam. Watzka starb am 25.05.1881 im Alter von 88 Jahren und wurde auf dem alten Stadtfriedhof bei der Kirche Maria Himmelfahrt beigesetzt. Im Hinblick darauf, dass das ursprüngliche Stadtarchiv bei einem Brand des Egerer Tors zerstört wurde, sind die Chroniken von Watzka ein bedeutendes Dokument der Stadtgeschichte.

Vybudování opevněného královského horního města Stříbra na skalním ostrohu nad řekou Mží po roce 1240 předchází existence hornické osady "Argentaria" zmiňované už v roce 1183. Další bohatá historie města je spjata i s jeho výhodnou polohou na trase obchodní cesty Praha-Norimberk (Via Carolina), dále potom s těžbou olověných a zinkových rud.

Karl Ludwig Watzka, první a nejvýznamnější stříbrský kronikář, se narodil dne 26. 10. 1798 ve Stříbře. Za svoje aktivity ve prospěch města se dočkal řady pochvalných uznání. V roce 1861 ukončuje své povolání učitele a odchází na zasloužený odpočinek. Nadále se plně věnuje svým celoživotním zálibám, hudbě a historii. Působí i jako sbormistr na kůru kostela.

První kronika o historii města je vydána v Praze v roce 1839 a je postupně doplňována než znovu vychází tiskem v roce 1883. Watzka umírá dne 28. 5. 1886 ve svých 88 letech a je pohřben na starém městském hřbitově u kostela Nanebevzetí Panny Marie. Watzkovy kroniky isou významným dokumentem o historii města. vzhledem k tomu, že původní městský archiv byl zničen při požáru Chebské brány.

Über das Kunstwerk

Auf dem Meilenstein von Jaroslav Šindelář jun. aus Pilsen ist Watzkas Hand, die eine Feder hält. Die Aufschrift "und die Nachkommenschaft wird unseren Anstrengungen segnen" ist das Motto seiner Chronik. Im oberen Teil ist die Front des Rathauses von Stříbro angedeutet. 1836 ist das Jahr, in dem begonnen wurde, die Chronik der Stadt Stříbro niederzuschreiben.

O díle

Tento milník času vytvořil plzeňský sochař Jaroslav Šindelář ml. Na milníku je zobrazena Watzkova ruka držící pero. Nápis "a potomstvo požehná našemu úsilí" je mottem jeho kroniky. V horní části milníku je naznačeno průčelí stříbrské radnice. Rok 1836 je rokem, v němž se k 1. lednu začala kronika města Stříbra psát.

JAROSLAV ŠINDELÁŘ SEN.

Der Bildhauer, Restaurator und Maler, Jaroslav Šindelář sen., studierte an der Mittelschule für Bildhauer in Hořice und schloss 1974 sein Studium an der Akademie der bildenden Künste in Prag ab. In den Jahren 1970 – 1972 studierte er an der I. Repin Akademie der bildenden Künste in St. Petersburg (damals Leningrad). 1995 gründete er die private Mittelschule für Kunstgewerbe – Zámeček in Pilsen.

Er arbeitet mit unterschiedlichen Materialien wie etwa Metall, Plastik, Stein, Holz und anderen Gebrauchsmaterialien. Er ist einer der Initiatoren des Projekts Meilensteine der Zeit, welches 2008 begann.

Jaroslav Šindelář sen. gestaltete folgende Meilensteine: Jakobellus von Mies, Gebrüder Johann und Franz Rumpler, Jan Hus, Johann von Luxemburg, Karl IV. und Hl. Adalbert.

Sochař, restaurátor a malíř Jaroslav Šindelář starší vystudoval Střední průmyslovou školu kamenickou a sochařskou v Hořicích a v roce 1974 absolvoval na Akademii výtvarných umění v Praze. V letech 1970 - 1972 studoval na Akademii výtvarných umění l. Repina v Petrohradě (tehdejším Leningradě). V roce 1995 založil Soukromou střední umělecko-průmyslovou školu Záměček v Plzni.

Tvoří z nejrůznějších materiálů jako kov, plast, kámen, dřevo a další užitné materiály. Je jedním z iniciátorů projektu Milníky času, který byl zahájen v roce 2008.

Jaroslav Šindelář starší vytvořil milníky: Jakoubek ze Stříbra, Bratři Johann a Franz Rumplerovi, Jan Hus, Jan Lucemburský, Karel IV. a Svatý Vojtěch.

JAROSLAV ŠINDELÁŘ JUN.

Jaroslav Šindelář (*1972) absolvierte das Gymnasium in Pilsen, die Mittelschule für Bildhauer in Hořice und schloss 1999 sein Studium an der Pädagogischen Fakultät der Westböhmischen Universität in Pilsen im Fachbereich Lehramt für bildende Künste ab.

Aktuell widmet er sich hauptsächlich der Restauration von Kunstwerken aus Stein. Zugleich ist er als Lehrer und Leiter der Bildhauerabteilung an der privaten Mittelschule für Kunstgewerbe – Zámeček in Pilsen tätig. Gelegentlich nimmt er an Bildhauersymposien und Ausstellungen teil. Er war an der Erneuerung des Denkmals des ersten tschechoslowakischen Präsidenten, Tomáš Garrigue Masaryk, in Most beteiligt sowie an einer Reihe von Restaurierungsprojekten, wie zum Beispiel an der Erneuerung der Mariensäule in Střibro.

Am Projekt Meilensteine der Zeit nimmt er seit dessen Beginn im Jahre 2008 teil. Er gestaltete folgende Meilensteine: Soběslav I., Jaroslav Lev von Rosental, Burian II. von Guttenstein, Karl Ludwig Watzka, Grenzöffnung 1989, Plößberger Krippen und Siboto de Tanhusen.

Jaroslav Šindelář (*1972) vystudoval gymnázium v Plzni, Střední průmyslovou školu kamenickou a sochařskou v Hořicích a v roce 1999 absolvoval na Fakultě pedagogické Západočeské univerzity v Plzni obor Učitelství odborných výtvarných předmětů.

V současnosti se věnuje především restaurování uměleckých děl z kamene. Působí zároveň také jako učitel na Soukromé střední umělecko-průmyslové škole Zámeček v Plzni, kde je vedoucím sochařského oddělení. Příležitostně se účastní sochařských sympózií a výstav. Je také spoluautorem obnovy pomníku T. G. M. v Mostě a podílel se i na řadě restaurátorských projektů, jako byla například obnova Mariánského sloupu ve Stříbře.

Projektu Milníky času se účastní od jeho zahájení v roce 2008. Je autorem milníků: Soběslav I., Jaroslav Lev z Rožmitálu, Burian II. z Gutštejna, Karl Ludwig Watzka, Otevření hranic 1989, Plößberské betlémy a Siboto de Tanhusen.

GÜNTER MAUERMANN

Günter Mauermann, 1938 in Friedland, Sudetenland geboren, heute in Weiden in der Oberpfalz sesshaft, sieht in seinen Arbeiten eine Wesensverwandtschaft zu den Böhmisch-Oberpfälzischen Akanthusaltären. Statische Elemente konkreter wie abstrakter Positionen stehen dabei im Spannungsfeld dynamischer Wuchsformen. Studium an der Akademie der Bildenden Künste (Bildhauer). Mitglied BBK Niederbayern/Oberpfalz. Kulturpreis Ostbayern OBAG. Sudetendeutscher Kulturpreis.

Arbeiten im öffentlichen Raum (Auswahl):

Freiplastik: 3 Stelen Uni Regensburg (Aluminium), Doppelstele Hauptzollamt Regensburg (Eisen), Parkdeckskulptur Weiden (Dolomit), Böhmischer Bockpfeifer Weiden (Bronze), Granitinstallation Schwarzachtalhalle Neunburg v. W.

Brunnen: Nürnberg-Langwasser (Betonensemble), Kohlenmarkt Regensburg (Granit), Unterer Markt Weiden i.d.Opf. (Bronze/Granit), Flussmeisterstelle Bayreuth (Granit).

Brückenplastik: Eixendorfer Stausee (Granit), Nabburg (Granit). Sakrales: Branca-Kirche/Gemeindezentrum Diesenbach/Regenstauf (Granit, Bronze, Holz), Don Bosco Brunnen Würzburg (Bronze), Seniorenhauskapelle Daun/Eifel (Holz), Josefbrunnen Tutzing (Granit, Bronze).

Günter Mauermann gestaltete folgende Meilensteine: Augusta Sophie von Lobkowitz und Max Reger.

Günter Mauermann, nar. 1938 v sudetoněmeckém Frýdlantu, dnes žijící ve Weidenu v Horní Falci, vidí ve svých pracech podobnost s česko-hornofalckými akantovými oltáři. Statické prvky v konkrétních, jakož i abstraktních pozicích stojí v kontrastu s dynamickými

rostlinnými tvary. Studium na Akademii výtvarných umění (sochař). Člen Sdružení výtvarných umělců Dolní Bavorsko/Horní Falc. Kulturní cena OBAG Východního Bavorska. Sudetoněmecká kulturní cena.

Práce ve veřejném prostoru (výběr):

Volné plastiky: 3 skulptury na Univerzitě v Řezně (hliník), dvojitá skulptura u hlavního celního úřadu v Řezně (železo), skulptura v parkovacím domě ve Weidenu (dolomit), český dudák ve Weidenu (bronz), žulová instalace u kulturního domu Schwarzachtalhalle v Neunburgu v. W.

Kašny: Norimberk-Langwasser (betonový soubor), uhelný trh Řezno (žula), Unterer Markt Weiden i.d.Opf. (bronz, žula), Flussmeisterstelle Bayreuth (žula). Sochy na mostech: Eixendorfská přehrada (žula), Nabburg (žula).

Sakrální díla: Brancův kostel/obecní centrum Diesbach/Regenstauf (žula, bronz, dřevo), kašna Don Bosco Würzburg (bronz), kaple v domově pro seniory Daun/Eifel (dřevo), Josefova kašna Tutzing (žula, bronz).

Günter Mauermann je autorem milníků: Augusta Sophie z Lokovic a Max Reger.

PETR CÍRL

BcA. Petr Círl ist 1977 in Pilsen geboren. Nach dem Abschluss der privaten Mittelschule für Kunstgewerbe – Zámeček in Pilsen (Fachbereich Steinmetz) studierte er Restaurierung von Stein an der Fakultät für Restaurierung der Universität Pardubice.

Aktuell widmet er sich der Restauration von Kunstwerken aus Stein, Stuck, und Gips und arbeitet als Steinmetz und Bildhauer.

Petr Círl gestaltete folgende Meilensteine: Frank Kohner, Georg Böhm, Andreas Prokop, Johann Karl Stilp und Heinzig Pflug von Rabenstein.

BcA. Petr Círl se narodil v roce 1977 v Plzni. Po absolvování Soukromé střední umělecko průmyslové školy Zámeček (obor kamenosochařství) vystudoval restaurování kamene na Fakultě restaurování Univerzity Pardubice.

V současné době se věnuje restaurování uměleckých děl z kamene, štuku a sádry a kamenosochařské praxi.

Petr Círl je autorem milníků: Frank Kohner, Georg Böhm, Prokop Holý, Johann Karl Stilp a Hynčík Pluh z Rabšteina.

LUCIE PROCHÁZKOVÁ

MgA. Lucie Procházková (*1984) absolvierte die private Mittelschule für Kunstgewerbe – Zámeček in Pilsen. 2010 schloss sie ihr Studium an der Akademie der bildenden Künste in Prag im Bildhaueratelier von Prof. Jindřich Zeithamml ab. 2008 absolvierte sie einen Studienaufenthalt an der Bazalel Academy of Arts and Design Jerusalem, Israel (Fine Arts).

Aktuell arbeitet sie freischaffend mit Stein, Metall und Holz und widmet sich der Restaurierung von Kunstwerken aus Stein. Sie ist gleichzeitig als Kuratorin in der Galerie der modernen Künste in Hradec Králové tätig. Gelegentlich nimmt sie an Bildhauerwettbewerben, Ausstellungen und Symposien teil. Sie ist Autorin des Siegerentwurfs für das Denkmal zum 75. Jahrestag der Judenvertreibung aus der Region Hořice.

Am Projekt Meilensteine der Zeit beteiligt sie sich seit dessen Beginn im Jahre 2008. Sie gestaltete folgende Meilensteine: Heiliger Wolfgang, Elisabeth von Böhmen, 97. Infanteriedivision US Army, Nachum Sofer und Wenzel II.

MgA. Lucie Procházková (*1984) vystudovala Soukromou střední umělecko-průmyslovou školu Zámeček v Plzni. V roce 2010 diplomovala na Akademii výtvarných umění v Praze v sochařském ateliéru prof. Jindřicha Zeithammla. V roce 2008 absolvovala stáž na Bezalel Academy of Arts and Design Jerusalem, Izrael (Fine Arts).

V současné době se věnuje volné tvorbě v kameni, kovu i dřevě a restaurování uměleckých děl z kamene. Působí zároveň jako kurátorka sbírek Galerie moderního umění

v Hradci Králové. Příležitostně se účastní sochařských soutěží, výstav a sympozií. Je autorkou vítězného návrhu na památník připomínající 75. výročí odsunu Židů z Hořicka.

Projektu Milníky času se účastní od jeho zahájení v roce 2008. Je autorkou milníků: Sv. Wolfgang, Eliška Přemyslovna, 97. divize US Army, Nachum Sofer a Václav II.

VOJTĚCH SOUKUP

Vojtěch Soukup (*1986) absolvierte nach einer handelsorientierten Berufsschule die Mittelschule für Kunstgewerbe – Zámeček in Pilsen. Anschließend studierte er an dem damaligen Institut für Kunst und Design an der Westböhmischen Universität im Fachbereich Statue und Raum bei Prof. Jiří Beránek. Neben der Steinmetzund Bildhauerarbeit widmet er sich der Land Art und den ortsspezifischen Installationen.

2012 schuf er den Kreuzweg um die St. Blažej-Kirche bei Branišov. Er war Mitbegründer der Kunstgruppe Deforma, welche sich Installationen im öffentlichen Raum widmet. Im Rahmen des Projekts Goldene Straße Bärnau-Tachov entwarf er Rastplätze auf der Goldenen Straße.

Vojtěch Soukup gestaltete folgende Meilensteine: Ritter Kamrowetz von Kamberg, Přemysl Otakar II. & Albert von Seeberg, Ladislav Popel von Lobkowitz und Vladislav I.

Vojtěch Soukup (*1986) po odborném učilišti obchodního směru vystudoval Soukromou střední uměleckoprůmyslovou školu Zámeček v Plzni. Posléze navázal na tehdejším Ústavu umění a designu při Západočeské univerzitě v oboru socha a prostor, kde diplomoval u prof. Akad. soch. Jiřího Beránka. Kromě kamenosochařství se věnuje landartu a site specific instalacím.

V roce 2012 vytvořil křížovou cestu kolem kostela sv. Blažeje u Branišova. Spoluzaložil uměleckou skupinu Deforma, která se věnuje instalacím ve veřejném prostoru. V rámci projektu zlatá cesta Bärnau-Tachov navrhl odpočívadla na zlaté cestě.

Vojtěch Soukup je autorem milníků: Rytíř Kamrovec, Přemysl Otakar II. & Albert ze Žeberka, Ladislav Popel z Lobkowicz a Vladislav I.

JANA ŠTĚRBOVÁ REJMANOVÁ

Jana Štěrbová Rejmanová (*1984) absolvierte eine Lehre zur Kunstschnitzerin und legte ihr Abitur an der Kunstgewerblichen Mittelschule in Hradec Králové im Fachbereich Kunsthandwerkliche Holzbearbeitung ab. Der Holzschnitzerei, u.a. auch der Herstellung von Weihnachtskrippen, widmet sie sich seit ihrer Kindheit.

Seit 1998 ist sie Mitglied der Tschechischen Vereinigung der Krippenfreunde. Seit 1999 arbeitet sie auch mit Stein und widmet sich seitdem hauptberuflich der Holzschnitzerei und Bildhauerei. Aus Stein, überwiegend aus Sandstein. schafft sie meistens realistische Stauten.

Für die Holzschnitzerei nutzt sie am häufigsten Linden-, Eichen-, Birnbaum- oder Kirschbaumholz und widmet sich hauptsächlich figuralen Werken, die fürs Interieur bestimmt sind. Gelegentlich nimmt sie an Stein- und Holzbildhauersymposien und Ausstellungen teil.

Sie gestaltete folgende Meilensteine: Bohuslav III. von Schwanberg, J.W. von Goethe, Geleitschutz Goldene Straße, Alfred I. zu Windischgrätz, Friedrich V. und Pfalzgraf Friedrich von Vohenstrauß.

Jana Štěrbová Rejmanová (*1984) se vyučila v oboru umělecký řezbář a maturovala v oboru Uměleckořemeslné zpracování dřeva na Střední uměleckoprůmyslové škole v Hradci Králové. Řezbářské tvorbě, m.j. také výrobě dřevěných betlémů, se věnuje od dětství.

Od roku 1998 je členkou Českého sdružení přátel betlémů. Od roku 1999 začíná tvořit také z kamene a řezbařině a sochařině se věnuje plně jako své životní profesi. Z kamene, převážně z pískovce, tvoří ponejvíce realistické sochy.

Pro své dřevěné řezby nejčastěji využívá lipové dřevo, dub, hrušku či třešeň. Při řezbě se věnuje hlavně figurální tvorbě určené pro interiéry. Příležitostně se účastní sochařských a řezbářských sympózií a výstav.

Je autorkou milníků: Bohuslav III. ze Švamberka, J. W. Goethe, Ochranný doprovod na zlaté cestě, Alfréd I. Windischgrätz, Fridrich Falcký a Falckrabě Friedrich z Vohenstraußu.

(0:53 h

Für detaillierte Infos siehe Podrobné informace viz

GOLDENE STIFTLAND-TOUR (Auto/Motorrad-Tour) VÝLET PO OBLASTI ŠTIFTSKA (autem či na motorce)

Diese Tour erzählt von einem spannenden Kapitel baverisch-böhmischer Freundschaft. Über 200 Jahre lang gehörte die sogenannte Fraisch rund um Neualbenreuth abwechselnd ein Jahr zu Bavern, dann wieder ein Jahr zu Böhmen.

Die Gemeinden der Fraisch waren sogenannte "Gemenge", wurden also sowohl von Egerer, als auch von Waldsassener Untertanen bewohnt. Nach einem Mordfall kam es zu einem Rechtsstreit zwischen Waldsassen und Eger. Um ähnliche Vorfälle zu vermeiden, einigte man sich schließlich auf die jährlich wechselnde Gerichtsbarkeit. Erst 1862 wurde dieser Kompromiss aufgelöst und die Fraisch endgültig baverisch.

Sehenswert sind in Neualbenreuth bis heute die Egerländer Fachwerkhäuser. Wunderbar entspannend ist das Sibyllenbad, das einzige staatlich anerkannte Kur- und Heilbad der Oberpfalz. In der Klosterstadt Waldsassen locken die imposante Basilika, die Stiftsbibliothek und die Umweltstation im ehemaligen Klostergarten. Tirschenreuth, einst weltliches Zentrum des Stiftlands, präsentiert sich mit echt bayerischem Kleinstadtcharme und dem wunderschönen Fischhofpark. Das ehemalige Gartenschau-Gelände ist eine großzügige Parkanlage und erzählt von Tirschenreuths Geschichte als Inselstadt im Land der 1000 Teiche.

Tato trasa vypráví o zajímavé kapitole českobavorského přátelství. Více než 200 let patřila oblast kolem Neualbenreuthu. tzv. Fraisch, střídavě jeden rok k Bayorsku a další rok k Čechám

Obce v oblasti Fraische byly obydleny poddanými jak z Chebu, tak z Waldsassenu. Jednoho dne však došlo k vraždě, která vyvolala právní spor mezi Chebem a Waldsassenem. Aby se takovýmto událostem do budoucna zabránilo, byl zaveden vždy po roce se střídající výkon soudní pravomoci. Teprve v roce 1862 se od tohoto kompromisu upustilo a oblast Fraische připadla celá Bavorsku.

V Neualbenreuthu dodnes stojí za vidění typické chebské hrázděné domy. V Sibyliných lázních, jediných státem uznaných lázních v Horní Falci, se dá výborně relaxovat. V klášterním městě Waldsassenu láká k návštěvě impozantní bazilika, klášterní knihovna a centrum životního prostředí Umweltstation umístěné v bývalé klášterní zahradě. Tirschenreuth, kdysi světské centrum Štiftska, se prezentuje typicky bayorským šarmem a krásným parkem Fischhofpark. Tento bývalý areál krajinné výstavy vypráví o historii Tirschenreuthu jako ostrovního města v zemi 1000 rybníků.

① 1:20 h

Für detaillierte Infos siehe Podrobné informace viz

DAS ORIGINAL - Autotour Neustadt a.d. Waldnaab-Kladruby ORIGINÁL - Výlet autem Neustadt a.d. Waldnaab - Kladruby

Bei dieser Tour begeben Sie sich auf die Originaltrasse der Goldenen Straße zwischen Neustadt an der Waldnaab und dem tschechischen Kladruby (Kladrau). Auch heute ist die Goldene Straße noch eine Verkehrsader – allerdings für Autos, statt für Kutschen.

Die ideale Strecke für eine Spritztour, bei der sich die Grenzregion in all ihren Facetten erleben lässt. Ein sehenswertes Ziel auf dieser Strecke ist in Plößberg das Krippen- und Heimatmuseum mit Glasofen-Hütte und im Sommer das Waldstrandbad Großer Weiher.

In der Knopfstadt Bärnau können Sie das deutsche Knopfmuseum mit Knöpfen aus vier Jahrhunderten und 26 verschiedenen Materialien besuchen oder ins Mittelalter eintauchen im größten mittelalterlichen, archäologischen Freilandmuseum Deutschlands, dem Geschichtspark Bärnau-Tachov.

In Tachov (Tachau), einer der ältesten Städte in der Region Pilsen, finden Sie Baudenkmäler aus fast allen Epochen. In Stříbro (Mies) kann man einen neu rekonstruierten Stadtplatz mit einem graffitiverzierten Renaissancerathaus bewundern. Das Highlight im Ziel der Tour in Kladruby (Kladrau) ist das ehemalige Benediktinerkloster.

Při tomto výletu se vydáte po původní trase zlaté cesty mezi Neustadtem a. d. Waldnaab a Kladruby. Zlatá cesta je i v dnešní době dopravní tepnou, byť se po ní již neiezdí povozy, nýbrž auty.

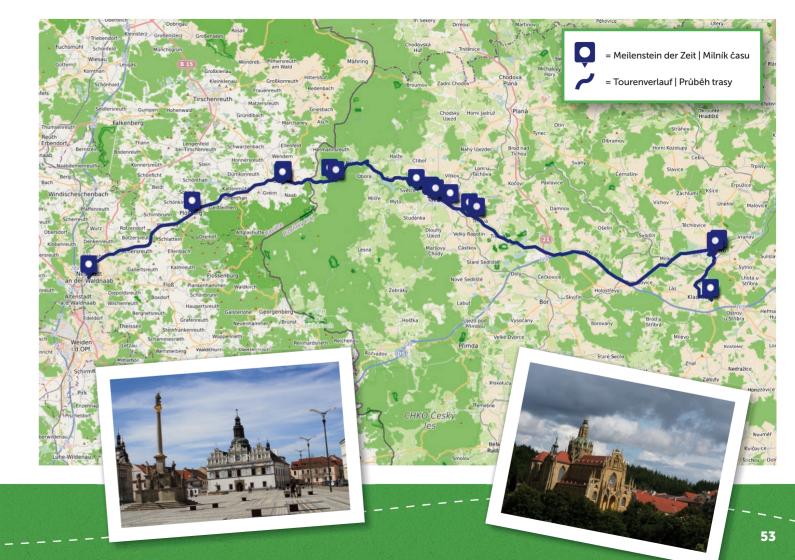
Jedná se o ideální trasu pro výlet autem, při němž se dá zažít příhraniční region ve všech jeho podobách. Zaiímavým cílem na této trase je obecní muzeum v Plößbergu, mapující především zdejší výrobu betlémů a sklářství. V létě se dá v Plößbergu příjemně koupat u Velkého rybníku.

Ve městě knoflíků Bärnau můžete navštívit Německé muzeum knoflíků s exponáty ze 4 staletí a 26 různých materiálů či se ponořit do středověku v největším německém středověkém archeologickém skanzenu Historickém parku Bärnau-Tachov.

V Tachově, jednom z nejstarších měst Plzeňského kraje, naleznete stavební památky téměř ze všech historických epoch. Ve Stříbře stojí za vidění nově zrekonstruované náměstí s renesanční, sgrafity zdobenou radnicí. Největší zajímavostí v Kladrubech, cíli celého výletu, je bývalý benediktýnský klášter.

41,3 km

3:12 h

Für detaillierte Infos siehe Podrobné informace viz

BOCKL-RADWEG-TOUR CYKLOVÝLET NA CYKLISTICKÉ TRASE BOCKL-RADWEG

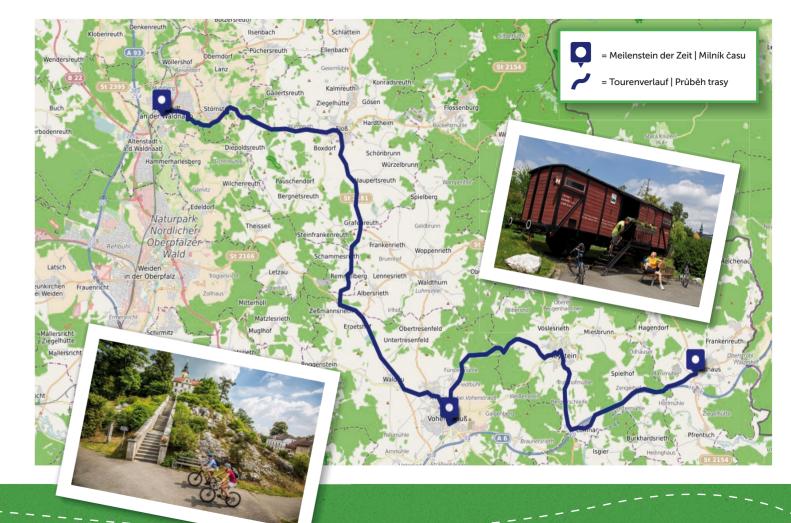
Der Bockl-Radweg auf einer ehemaligen Bahntrasse ist mit geringen Steigungen die ideale Radtourstrecke für Jung und Alt. Zwischen Neustadt a.d. Waldnaab und Waidhaus kann man nicht nur das herrliche Oberpfälzer Panorama genießen, sondern auch viele Sehenswürdigkeiten entdecken. So zum Beispiel in Floß die klassizistische Synagoge und den Kreislehrgarten, in Vohenstrauß den Stadtplatz mit Renaissance-Rathaus und Schloss Friedrichsburg sowie in Pleystein den 38 m hohen Rosenquarzfelsen mit imposanter Klosterkirche.

Natur pur gibt es im romantischen Zottbachtal und im Grenzmarkt Waidhaus erinnert am Bahnhof ein restaurierter Eisenbahnwagen an alte Zeiten.

Cyklistická stezka Bockl-Radweg vede po trase bývalé železnice a vzhledem k malým stoupáním je ideální trasou pro cyklisty všech věkových kategorií. Mezi Neustadtem a. d. Waldnaab a Waidhausem si Ize nejen užít krásné panorama Horní Falce, ale také objevit mnoho zajímavostí. Ve Floßu je to např. klasicistní synagoga či Zahrada smyslů, ve Vohenstraußu náměstí s renesanční radnicí a zámek Friedrichsburg a v Pleysteinu 38 m vysoká růženínová skála s impozantním klášterním kostelem.

Krásná příroda je k vidění v romantickém údolí Zottbachtal a v městysu Waidhaus na hranici s ČR připomíná zrestaurovaný starý vagon na bývalém nádraží dřívější časy.

19,3 km

(6:14 h

Für detaillierte Infos siehe Podrobné informace viz

nach-parkstein

WANDERTOUR über Weiden, Altenstadt, Neustadt, Parkstein PĚŠÍ VÝLET z Weidenu přes Altenstadt a Neustadt do Parksteinu

Zum Teil auf "goldenen" Wegen, wie der Goldenen Straße und dem Goldsteig führt diese abwechslungsreiche Tour durch die schöne Naturparklandschaft Nördlicher Oberpfälzer Wald.

Neben den Meilensteinen der Zeit gibt es auf der Strecke viele Sehenswürdigkeiten zu entdecken. In Weiden i. d. Opf. sollte man sich unbedingt das Alte Rathaus mit den Häuserensembles rund um den Marktplatz im Renaissance-Stil, die barocke Michaelskirche und die Jugendstil-Kirche St. Josef ansehen. In Altenstadt a. d. Waldnaab kann man sich auf dem Weg durch die Goldene Gasse über die Goldene Straße und Neuböhmen informieren

Sehenswert sind in Neustadt a. d. Waldnaab die Lobkowitz-Schlösser auf dem Stadtplatz. Ein Besuch im Stadtmuseum mit Original-Handschuh Karls IV. ist empfehlenswert.

In Parkstein ist die faszinierende Welt des Vulkanismus förmlich erlebbar. Schon von Weitem grüßt der "Schönste Basaltkegel Europas" die Wanderer. Der Aufstieg auf die Bergkuppe wird mit einer herrlichen Aussicht belohnt. Und im Museum "Vulkanerlebnis Parkstein" bricht stündlich über drei Etagen ein Vulkan aus und vermittelt Besuchern hautnah die einstigen Explosionen des Feuerberges.

Z části po zlatých trasách, jako zlaté cestě či zlaté stezce, vede tato rozmanitá trasa skrze krajinu přírodního parku Severní Hornofalcký les.

Mimo milníků času je zde k vidění i spousta dalších zajímavostí. Ve Weidenu i. d. OPf. je to stará radnice a renesanční domy na náměstí, barokní kostel sv. Michaela a secesní kostel sv. Josefa. V Altenstadtu a. d. Waldnaab se člověk na cestě Zlatou uličkou může informovat o zlaté cestě a Nových Čechách.

V Neustadtu a. d. Waldnaab stojí za vidění lobkowiczké zámky na náměstí. Doporučeníhodná je též návštěva městského muzea s originální rukavicí Karla IV.

V Parksteinu se lze ponořit do fascinujícího světa vulkanismu. Již z dálky ie vidět "neihezčí čedičovou horu Evropy". Za výstup na její vrchol budete odměnění krásným výhledem. A v muzeu "Vulkanerlebnis Parkstein" vybuchuje každou hodinu přes tři poschodí sopka a živě zprostředkovává návštěvníkům někdejší sopečné

(2:45 h

Für detaillierte Infos siehe Podrobné informace viz

RUNDWANDERTOUR UM TACHOV OKRUŽNÍ PĚŠÍ VÝLET KOLEM TACHOVA

Diese Tour führt Sie durch Tachov (Tachau), eine der ältesten Städte der Region Pilsen, und ihre nahe Umgebung, Die Tour startet am Tachauer Schloss, das an Stelle der ursprünglichen gotischen Burg gebaut wurde. Heute bietet es ganzjährige Führungen und eine Ausstellung zur Geschichte von Tachov.

Die um 1300 gebaute Tachauer Stadtmauer gehört zu den am besten erhaltenen Befestigungssystemen in Tschechien. In der zweiten Hälfte der Strecke können Sie die vom Alfred I. zu Windischgrätz erbaute neuromanische Reithalle in Světce (Heiligen) bewundern. Es geht um die zweitgrößte Reithalle in Mitteleuropa nach der Spanischen Hofreitschule in Wien. Nachdem sie mehr als 40 Jahre verfiel und zur Ruine wurde, fing 2000 ihre aufwändige fortlaufende Rekonstruktion an.

Gleich neben der Reithalle befindet sich ein ehemaliges Paulanerkloster, das die Familie Windischgrätz später in einen gewaltigen romantischen Schlosssitz umbauen wollte. Bis heute ist nur eine eindrucksvolle Ruine dieses nie fertig gestellten Komplexes erhalten geblieben.

Tato trasa Vás provede Tachovem, jedním z nejstarších měst Plzeňského kraie, a jeho okolím. Výlet začíná na tachovském zámku, který byl postaven na místě původního gotického hradu. Dnes nabízí zámek celoroční prohlídky a výstavu o historii Tachova.

Tachovské městské hradby, které byly postaveny kolem roku 1300. patří k neilépe dochovaným hradebním systémům v Česku. V druhé polovině trasy se můžete pokochat pohledem na novorománskou jízdárnu ve Světcích vystavěnou Alfredem I. Windischgrätzem. Jedná se o druhou neivětší iízdárnu ve střední Evropě po španělské dvorní jezdecké škole ve Vídni. Poté, co více než 40 let chátrala, začala v roce 2000 její rozsáhlá postupná rekonstrukce.

Hned vedle jízdárny se nachází dřívější paulánský klášter, který se rodina Windischgrätzů později snažila přestavět v mohutné romantické zámecké sídlo. Dodnes se dochovala pouze působivá zřícenina tohoto nikdy nedokončeného komplexu.

www.historicky-park.cz

www.geschichtspark.de